

GAZETA BIAŁOSTOCKA

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok II. Nr 201 (303)

Białystok, piątek 22 sierpnia 1952 r.

A Cena 15 groszy

Projekt statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

MOSKWA. — Na łamach dziennika „Prawda” z 20 bm. ukazał się projekt statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, uchwalony na ostatnim Plenum KC WKP(b) dla przedstawienia XIX Zjazdowi WKP(b), zwołanemu na dzień 5 października b.r.

Oto jego tekst w przekładzie polskim:

PROJEKT KC WKP(b)

Tekst zmienionego statutu partii
(czwarty punkt porządku dziennego Zjazdu)

STATUT Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

I.

Partia. Członkowie partii, ich obowiązki i prawa

1. Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego jest dobrowolnym bojowym związkiem ludzi jednej myśli — komunistów, zorganizowanym spośród klasy robotniczej, pracujących chłopów i pracującej inteligencji.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, zorganizowawszy sojusz klasy robotniczej i chłopstwa pracującego, doprowadziła w wyniku Rewolucji Październikowej 1917 roku do obalenia władzy kapitalistów i obywateli, do zorganizowania dyktatury proletariatu, do likwidacji kapitalizmu, do zniesienia wyzysku człowieka przez człowieka i zapewniła zbudowanie społeczeństwa socjalistycznego.

Obecnie główne zadania Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego polegają na tym, aby zbudować społeczeństwo komunistyczne w drodze stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu, podnosić nieustannie materialny i kulturalny poziom społeczeństwa, wychowywać członków społeczeństwa w duchu internacjonalizmu i ustanawiać braterskie więzi z masami pracującymi wszystkich krajów, ze wszelkim miar umacniać aktywną obronę ojczyzny radzieckiej przed agresywnymi działaniami jej wrogów.

2. Członkiem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego może być każdy pracujący, nie wyzyskujący cudzej pracy obywatel Związku Radzieckiego, który uznaje program i statut partii, aktywnie przyczynia się do ich realizacji, pracuje w jednej z organizacji partii i wykonuje wszystkie uchwały partii.

Członek partii opłaca ustalone składki członkowskie.

3. Członek partii jest obowiązany:

a) ze wszelkim miar strzec jednoci partii jako głównego warunku siły i potęgi partii;
b) być aktywnym bojownikiem o wykonanie uchwał partii. Nie wystarczy, aby członek partii jedynie zgadzał się z uchwałami partyjnymi, członek partii obowiązany jest walczyć o wcielenie tych uchwał w życie. Bierny i formalny stosunek komunistów do uchwał partii osłabia zdolność bojową partii i dlatego nie da się pogodzić z pozostawianiem w jej szeregach;

c) być wzorem w pracy, opanowywać technikę swego zawodu, podnosząc nieustannie swe kwalifikacje produkcyjne, zawodowe, d) codziennie umacniać więź z masami, we właściwym czasie reagować na pragnienia i potrzeby ludzi pracy, wyjaśniać bezpartyjnym masom sens polityki i uchwalać partii, pamiętając, że siła i niezwyciężoność naszej partii polega na jej organicznej i nierozrwalnej więzi z narodem;

e) pracować nad podniesieniem poziomu swego oświaty, nad opanowaniem podstaw marksizmu-leninizmu;

f) przestrzegać dyscypliny partyjnej i państwowej, obowiązującej w równym stopniu wszystkich członków partii. W partii nie może być dwóch dyscyplin — jednej dla kierowników, drugiej dla szeregowych. Partia ma jedną dyscyplinę, jedno prawo dla wszystkich komunistów, niezależnie od zasług i zajęć komunistów, niezależnie od stanowisk. Naruszenie dyscypliny partyjnej i państwowej jest wielkim złem, przynoszącym szkodę partii i dlatego nie da się pogodzić z pozostawianiem w jej szeregach;

g) rozwijać samokrytykę i krytykę od dołu, ujawniać niedociągnięcia w pracy i walczyć o ich usunięcie, walczyć przeciwko pokazywanej pomyślności i upajaniu się sukcesami w pracy. Tłumienie krytyki jest wielkim złem. Ten, kto tłum krytykę, zastępuje ją efekciarstwem i chępliwością, nie może znajdować się w szeregach partii;

h) komunikować kierowniczym organom partyjnym aż do Komitetu Centralnego partii o niedociągnięciach w pracy bez względu na osobę. Członkowi partii nie wolno ukrywać złego stanu rzeczy, zamykać oczu na niewłaściwe postępowanie, przynoszące szkodę interesom partii i państwa. Ten kto przeszkadza członkowi partii w wykonywaniu tego obowiązku, powinien ponieść surową karę, jako winny naruszenia woli partii;

i) być szczerym i uczciwym wobec partii, nie dopuszczać do zatajania i wypaczenia prawdy. Nieszczerość komunisty wobec partii i oszukiwanie partii jest najcięższym złem i nie da się pogodzić z pozostawianiem w szeregach partii;

j) przestrzegać tajemnicy partyjnej i państwowej, wykazywać czujność polityczną, pamiętać, że czujność komunistów niezbędna jest na każdym odcinku i w każdej sytuacji. Rozgłaszanie tajemnicy partyjnej i państwowej jest przestępstwem wobec partii i nie da się pogodzić z pozostawianiem w jej szeregach;

k) na każdym stanowisku, powierzonym przez partię, nieugięcie realizować wskazania partii o właściwym doborze kadr według ich kwalifikacji politycznych i fachowych. Naruszenie tych wskazań, dobór pracowników na podstawie kumoterstwa, sympatii osobistych, złośliwości lub pokrewieństwa nie da się pogodzić z pozostawianiem w partii.

4. Członek partii ma prawo:

a) brać udział w swobodnym i rzeczowym omawianiu na zebraniach partyjnych lub w prasie partyjnej zagadnień polityki partyjnej;

b) krytykować na partyjnych zebraniach każdego działacza partii;

c) wybierać i być wybieranym do władz partyjnych;

d) żądać swego osobistego udziału we wszystkich wypadkach, kiedy zapada uchwała dotycząca jego działalności lub postępowania;

e) zwracać się z każdą sprawą i oświadczeniem do każdej instancji partyjnej aż do KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

5. Przyjmowanie w poczet członków partii odbywa się wyłącznie w trybie indywidualnym. Nowi członkowie przyjmowani są spośród kandydatów, którzy przebyli ustanowiony okres kandydowania. W poczet członków partii przyjmowani są uświadomieni, aktywni i oddani sprawie komunizmu robotnicy, chłopcy i inteligenci.

Do partii przyjmuje się osoby, które ukończyły 18 lat.

Tryb przyjmowania kandydatów w poczet członków partii:

a) Wstępujący w poczet członków partii przedkładają opinię polecającą trzech członków partii o co najmniej trzyletnim stażu partyjnym i którzy znają ich co najmniej rok ze wspólnej pracy.

Uwaga pierwsza. Przy przyjmowaniu do partii członków WLKSM, opinia polecająca Komitetu Rejonowego WLKSM równoważna jest opinią polecającą jednego członka partii.

Uwaga druga. Członkowie i zastępcy członków KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego powstrzymują się od wydawania opinii polecających.

b) Sprawy przyjęcia do partii rozpatruje i rozstrzyga ogólne zebranie podstawowej organizacji partyjnej, której uchwała staje się prawomocna po zatwierdzeniu przez Komitet Rejonowy, w miastach zaś, w których nie istnieje podział na dzielnice — Komitet Miejski partii.

Przy omawianiu sprawy przyjęcia do partii obecność opiniodawców nie jest obowiązkiem.

c) Młodzież w wieku do lat 20 wyłącznie przyjmowana jest do partii wyłącznie z szeregów WLKSM.

d) Byli członkowie innych partii przyjmowani są w poczet członków partii na podstawie opinii polecających pięciu członków par-

Towarzysz Józef Stalin przyjął premiera tow. Czou En-laia

MOSKWA (PAP) Agencja TASS donosi, że w dniu 20 sierpnia przewodniczący Rady Ministrów ZSRR Józef Stalin przyjął premiera Państwowej Rady Administracyjnej Chińskiej Republiki Ludowej Czou En-laia.

Na przyjęciu obecni byli: zastępca premiera Państwowej Rady Administracyjnej Czen Jun, wiceprzewodniczący Komisji Finansowo-Gospodarczej Państwowej Rady Ad-

ministracyjnej Li Fu-czun, ambasador Chińskiej Republiki Ludowej w Związku Radzieckim Czan Wen-tian, zastępca szefa Sztabu Generalnego Ludowo-Rewolucyjnej Rady Wojennej Su Jul i sekretarz polityczny Ministerstwa Spraw Zagranicznych Chińskiej Republiki Ludowej Szl Czie.

Na przyjęciu obecni byli także: zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR W. Molotow, minister Spraw

Zagranicznych ZSRR A. Wyszynski i członek kolegium Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR N. Fedorenko.

MOSKWA. — Agencja TASS podaje, że 18 sierpnia minister Spraw Zagranicznych ZSRR A. Wyszynski, przyjął premiera Państwowej Rady Administracyjnej i ministra Spraw Zagranicznych Chińskiej Republiki Ludowej Czou En-laia.

11. trzech o dziesięcioletnim stażu partyjnym i dwóch o przedrewolucyjnym stażu — wyłącznie przez podstawową organizację partyjną, z obowiązującym zatwierdzeniem przez KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

6. Opiniodawcy ponoszą odpowiedzialność za rzetelność wydawanych przez nich opinii polecających.

7. Staż partyjny kandydatów przyjmowanych w poczet członków partii liczy się od dnia powołania przez ogólne zebranie właściwej podstawowej organizacji partyjnej uchwały o przyjęciu danego towarzysza w poczet członków partii.

8. Każdy członek jednej z organizacji partyjnej w razie przeniesienia się na teren działalności innej organizacji jest zaliczany przez tę ostatnią organizację w poczet jej członków.

Uwaga. Przeniesienie się członków partii z jednej organizacji do drugiej odbywa się zgodnie z regulami ustalonymi przez KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

9. Członkowie partii i kandydaci, którzy bez uzasadnionych przyczyn w ciągu trzech miesięcy nie wpłacili składek członkowskich automatycznie przestają być członkami partii. Podstawowa organizacja partyjna podejmuje w tej sprawie odpowiednią uchwałę, podlegającą zatwierdzeniu przez Rejonowy lub Miejski Komitet partyjny.

10. O wydaleniu komunisty z partii decyduje ogólne zebranie tej podstawowej organizacji partyjnej, do której wydalony należy; uchwałę w tej sprawie zatwierdza Rejonowy lub Miejski Komitet partii. Uchwała Komitetu Rejonowego lub Miejskiego w sprawie wydalenia z partii staje się prawomocna jedynie w tym wypadku, jeśli została zatwierdzona przez Komitet Obwodowy partii, Komitet Krajowy lub KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

Do chwili zatwierdzenia przez Komitet Obwodowy, Krajowy lub KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej uchwały w sprawie wydalenia z partii, członek partii zachowuje legitymację partyjną i ma prawo uczestniczyć w zamkniętych zebraniach partyjnych.

11. Podstawowa organizacja partyjna nie może podejmować uchwał w sprawie wydalenia z partii komunisty, jeśli jest on członkiem KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, Komitetu Krajowego Obwodowego, Okręgowego, Miejskiego lub Rejonowego.

O wydaleniu członka KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, Komitetu Krajowego, Obwodowego, Okręgowego, Miejskiego lub Rejonowego ze składu komitetu partyjnego lub z szeregów partii decyduje plenum właściwego komitetu, jeśli większość dwóch trzecich głosów uzna to za konieczne.

12. O wydaleniu członka KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego ze składu KC lub z szeregów partii decyduje Zjazd partii lub w okresie między zjazdami — Plenum KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego większością 2/3 głosów członków Plenum KC. Na miejsce wydalonego z KC automatycznie wchodzi zastępca członka KC, w trybie ustalonym przez Zjazd partii przy wyborach zastępców członków KC.

13. W wypadkach, gdy członek partii popełnił wykroczenie podlegające karze sądowej, zostaje on wydalony z partii, przy czym o wykreśleniu zawiadamia się władze administracyjne i sądowe.

14. Przy rozstrzyganiu spraw wydalenia z partii należy zapewnić maksimum ostrożności i braterskiej troskliwości oraz wnikliwe rozpatrzenie słuszności zarzutów stawianych członkowi partii.

W wypadkach drobnych wykroczeń należy stosować środki wychowania i oddziaływania partyjnego (upomnienie, nagana itd.), nie zaś wydalenie z partii, które jest najwyższym wykładnikiem kar partyjnych.

W wypadkach niebezpiecznych zachowań partyjnych może zastosować jako karę partyjną przeniesienie członka partii w poczet kandydatów na okres do jednego roku.

15. Odwołania wydalonych z partii oraz uchwały organizacji partyjnych w sprawie wydalenia z partii winny być rozpatrywane przez właściwe władze partyjne nie później niż w ciągu 20 dni od chwili ich złożenia.

II.

Kandydaci na członków partii

16. Wszelkie osoby pragnące wstąpić do partii odbywają okres kandydowania, niezbęd-

ny po to, by kandydat zapoznał się z programem, statutem, taktyką partii oraz, aby organizacja partyjna miała możliwość sprawdzenia walorów osobistych kandydata.

17. Tryb przyjmowania w poczet kandydatów (przyjmowanie indywidualne, przedkładanie opinii polecających i ich sprawdzanie, uchwała podstawowej organizacji o przyjęciu oraz zatwierdzenie tej uchwały) jest zupełnie taki sam, jak tryb przyjmowania w poczet członków partii.

18. Okres kandydowania ustala się na jeden rok. Organizacja partyjna obowiązana jest pomagać kandydatom w przygotowaniu się do wstąpienia w poczet członków partii. Po upływie okresu kandydowania organizacja partyjna powinna rozpatrzyć sprawę kandydata na zebraniu partyjnym. Jeśli kandydat na członka partii nie zdołał wykazać swych walorów z przyczyn, które organizacja partyjna uzna za usprawiedliwione, podstawowa organizacja partyjna może przedłużyć mu okres kandydowania na okres nie dłuższy niż jeden rok. W wypadkach zaś, gdy w okresie kandydowania okazało się, że kandydat ze względu na swe cechy osobiste nie zasłużył na przyjęcie w poczet członków partii, organizacja partyjna podejmuje uchwałę o wydaleniu go z szeregów kandydatów partii.

19. Kandydat na członków partii biorą udział w zebraniach tej organizacji, do której należy, z prawem głosu doradczego.

20. Kandydat na członków partii wpłaca zwykle składki członkowskie do kasy odpowiedniego komitetu partyjnego.

III.

Struktura partii. Demokracja wewnątrzpartyjna

21. Zasada przewodnią organizacyjnej struktury partii jest centralizm demokratyczny, który oznacza:

a) obieralność wszystkich kierowniczych organów partii od najniższych do najwyższych;
b) periodyczne składanie sprawozdań przez organa partyjne swym organizacjom partyjnym;

c) surowa dyscyplina partyjna i podporządkowywanie się mniejszości — większości;
d) bezwzględna moc obowiązująca uchwał organów wyższych dla organów niższych.

22. Struktura partii opiera się na zasadzie terytorialno - produkcyjnej: organizacja partyjna obsługująca jakikolwiek rejon uważana jest za nadrzędną w stosunku do wszystkich organizacji partyjnych obsługujących część danego rejonu, albo organizacja partyjna obsługująca całą dziedzinę działalności uważana jest za nadrzędną do wszystkich organizacji partyjnych obsługujących część danej dziedziny działalności.

23. Wszelkie organizacje partyjne są autonomiczne w decydowaniu o sprawach lokalnych, o ile decyzje te nie są sprzeczne z uchwałami partii.

24. Najwyższym organem kierowniczym każdej organizacji partyjnej jest zebranie ogólne (dla organizacji podstawowych), konferencja (na przykład dla organizacji rejonowych, obwodowych), Zjazd (dla komunistycznych partii republik związkowych, dla Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego).

25. Zebrane ogólne, konferencja lub Zjazd wybierają egzekutywę lub komitet, które są ich organem wykonawczym i kierują całą bieżącą pracą organizacji.

26. Podczas wyborów władz partyjnych wzbronione jest głosowanie na listę. Głosowanie należy przeprowadzać na poszczególnych kandydaturach, przy czym wszyscy członkowie partii mają zagwarantowane nieograniczone prawo kwestionowania kandydatów i krytykowania ich. Wybory przeprowadza się w drodze zamkniętego (tajnego) głosowania na kandydatów.

27. W miastach i ośrodkach rejonowych w celu omówienia ważniejszych uchwał partii i rządu zwołuje się aktywy miejskich i rejonowych organizacji partyjnych, przy czym aktywy te winny być zwoływane nie dla parady i formalno - uroczystego aprobowania tych uchwał, lecz w celu rzeczywistego ich omówienia.

28. Swobodne i rzeczowe omawianie zagadnień polityki partyjnej w poszczególnych organizacjach lub w partii jako całości jest niezaprzeczalnym prawem każdego członka partii, wypływającym z demokracji wewnątrzpartyjnej. Jedynie na podstawie demokracji wewnątrzpartyjnej może być rozwinięta bolszewicka samokrytyka i umocniona dyscyplina partyjna, która powinna być świątobłą, a nie mechanizmem.

(Ciąg dalszy na str. 5)

Części: II, III i IV

Projektu KC WKP(b) dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie piętego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR za lata 1951 — 1955 zamieszczamy na str. 3 i 4

Z ogromnym entuzjazmem powitał naród radziecki uchwałę KC WKP(b) o zwołaniu XIX Zjazdu partii

MOSKWA. — Z ogromnym entuzjazmem mas pracujących Związku Radzieckiego powitały uchwałę Komitetu Centralnego WKP(b) o zwołaniu kolejnego, XIX Zjazdu partii. Władomości o uchwale KC WKP(b) wywołały wielką falę aktywności politycznej i wytworzyły radzieckich mas pracujących.

W zakładach przemysłowych, urzędach, instytucjach naukowych i kolchozach odbywała się zebrania, na których ludzie pracy zaznajamiali się z dokumentami KC WKP(b) oraz projektem XIX Zjazdu partii w sprawie planu pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955 oraz ze zmianami w statucie WKP(b).

Zalogi wielu zakładów przemysłowych Moskwy, Leningradu, Donbasu, Kijowa, Mińska, Baku i innych miast zaciągnęły warty stachanowskie dla uczczenia zbliżającego się Zjazdu, podejmując nowe zobowiązania socjalistyczne.

W artykule wstępnym pt. „Pod sztandarem partii Lenina — Stalina do zwycięstwa komunizmu” dziennik „Prawda” podkreśla, że naród radziecki z ogromnym entuzjazmem powitał uchwałę KC WKP(b) o zwołaniu Zjazdu partii. Opublikowane w prasie — projekt dyktaw XIX Zjazdu partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju

ZSRR oraz projekt zmian w statucie partii — pisze „Prawda” — otwierała przed narodem wspaniałe perspektywy dalszego marszu do komunizmu. Plan pięcioletni oznacza nowy potężny rozwój gospodarki narodowej ZSRR i zapewni dalszy poważny wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego narodu.

Dziennik przypomina, że podczas gdy w Związku Radzieckim prowadzone jest krojenie na gigantyczną skalę pokłowe budownictwo i nieustannie wzrasta dobrobyt mas ludowych, w krajach kapitalizmu odbywa się szaleńczy wysięg zbrodni, ogranicza się produkcja dla potrzeb cywilnych, wzrasta bezrobocie, miliony ludzi pracy cierpią nędzę i głód.

Naród radziecki, pochłonięty pokojową, twórczą pracą — pisze dalej dziennik — pomyślnie rozwiązuje zadania budownictwa komunistycznego. Rozwijające się z inicjatywą towarzysza Stalina budownictwo gigantycznych ośrodków hydrotechnicznych na Woltzie i Dnieprze, na Donie i Amu-Darji oznacza nowy etap w rozwoju sił produkcyjnych Związku Radzieckiego. Oddany został do użytku Woltzsko - Dnieński Kanał Żeglowny im. Lenina — pierwsza wielka budowla komunizmu.

Historyczne zwycięstwa państwa radzieckiego wywierały ogromny wpływ na rozwój życia międzynarodowego. Na przestrzeni dziesięcioleci Związek Radziecki konsekwentnie realizuje pokojową politykę, walczy nieustannie przeciwko imperialistycznym podżegaczom wojennym, o pokój. Lenińsko - stalinowska konsekwentna polityka zagraniczna, decydująca na walka prowadzona przez ZSRR o pokój i współpracę

między narodami zjednały krajowi radzieckiemu sympatie i poparcie setek milionów ludzi we wszystkich krajach.

W zakończeniu artykułu wstępnego „Prawda” pisze: „Do swego XIX Zjazdu partia komunistyczna kroci zwarta i zespólna wokół Komitetu Centralnego, wokół wielkiego wodza i nauczyciela całej postępowej ludzkości — towarzysza Stalina.

W II rocznicę historycznej uchwały rządu radzieckiego w sprawie budowy największej na świecie Kujbyszewskiej elektrowni wodnej

MOSKWA. — Narody ZSRR obchodzą 21 bm. drugą rocznicę opublikowania historycznej uchwały Rady Ministrów ZSRR w sprawie budowy kujbyszewskiej elektrowni wodnej na Woltzie.

W wywiadzie udzielonym przedstawicielowi TASS kierownik „Kujbyszewhydrostroju” — Iwan Komzin oświadczył, że w ciągu ubiegłych 2 lat na terenie budowy kujbyszewskiej elektrowni wodnej prowadzone były intensywne prace. Założono po-

stępną bazę materiałno - techniczną budowy. Po obu stronach Woltgi wyrosły osiedla robotnicze. Zbudowano wiele przedsiębiorstw pomocniczych, linie kolejowe, drogi dojazdowe itd. Z całego kraju napływają na teren budowy transporty maszyn, budulca i urządzeń. Na szeroką skalę prowadzone są prace ziemne. Od 21 sierpnia 1950 r. do 1 sierpnia 1952 r. zakres wykonanych prac ziemnych wyniósł 18.308 tys. m sześć. Szybko posuwają się prace przy budowie gigantycznej zapory wodnej oraz słuz przepustowych.

Obecnie — oświadczył Komzin — budowniczości kujbyszewskiej elektrowni wodnej stoją u progu nowego ważnego etapu — prac betonowych. W pierwszym kwartale przyszłego roku rozpocznie się już betonowanie zapory wodnej. Prace betonowe osiągną 20.000 m sześć, na dobę. W rb. łączny zakres prac ziemnych wyniesie około 29 milionów metrów sześciennych, a w roku przyszłym wzrośnie kilka razy. Zapora ziemna i betonowa długości kilku kilometrów splełszy wody Woltgi i podniesie je o 25 metrów.

Trzeci rok budowy kujbyszewskiej elektrowni wodnej — stwierdził kierownik „Kujbyszewhydrostroju” — wypełniony będzie wyjątkową pracą, upłynie pod znakiem dalszego rozwoju współzawodnictwa o zbudowanie w terminie największej na świecie elektrowni wodnej.

Szybkimi i ponadplanowymi dostawami zboża dla państwa

chłopi woj. białostockiego dokumentują swe przywiązanie
do ludowej Ojczyzny

Z różnych stron prowadzą drogi do punktów skupu w pow. białostockim. Każdego dnia jadą po nich sznury wozów uginających się pod ciężarem ziarna.

Dostawa zboża dla państwa jest zaszczytnym obowiązkiem, który spoczywa na barkach chłopów polskiego.

I dlatego chłop w całym kraju i w naszym województwie z honorem spełnia swój obowiązek wobec ludowej Ojczyzny, bo wiedzą, że każdy worek ziarna to chleb dla robotników, to jeszcze jedno ogniwo, które umacnia spójność między miastem i wsią i utrzuca przyjaźń między robotnikami i chłopami.

Wielu gospodarzy wykonało już plan roczny dostaw zboża. W pow. białostockim gm. Gonłódz, plan w 100 proc. wykonali chłopci: Mieczysław Rydzewski i Edward Ronczewski z gr. Śródmieście, Dziekoński z gr. Wschód, Franciszek Laskowski z gr. Dawidówka, Feliks Bielski z gr. Downary, Franciszek Malinowski z gr. Hornostaje, Jan Wasilewski z gr. Owieczki oraz Bolesław Okrasliński, Antoni Burański, Władysław Okrasliński, Tadeusz Basiewicz z gr. Kramkówka.

Na szczególnie wyróżnienie zasłużyli: Feliks Bielski z gr. Downary, który zamiast 57 kg odstawił na punkt skupu 169 kg i Jan Wasilewski z gr. Owieczki, który zamiast 161 kg sprzedał państwu 224 kg zboża.

Z gm. Barszczewo, plan roczny w 100 proc. wykonali: Aleksander Kosiński z gr. Barszczówka, Piotr Sochor z gr. Zawady, Adolf Praczuk z gr. Mince, Aleksander Rygorczuk z gr. Barszczówka sprzedali zboże z nadwyżką.

Podobnie, jak chłop z gmin: Gonłódz i Barszczewo, tak i chłop z gm. Gródek w ostatnich dniach gromadnie odstawił zboże dla państwa.

Z gr. Straszewo wieźli zboże: Wincenty Karpiuk, który plan wykonał z nadwyżką, Julian Porębski, Władysław Ignaciuk i Jan Karpiuk. Z gr. Wiejki ciągnęli do punktu skupu furmanki Włodzimierz Chrenia, Mikołaj Bancerowicz i Józefa Bancerowicz, Zaraz za nimi jechali Wincenty Dudzik, Aleksander Gosak z gr. Bielewice i Jakub Karpowicz z gr. Mieliszki.

Codziennie drogami prowadzącymi do punktów skupu jadą wozy z ziarnem. Z dnia na dzień jedzie ich co

raz więcej. Chłopi dokumentują w ten sposób ludowej Ojczyźnie swoje przywiązanie i oddanie, wiedząc, że przez dobre spełnienie swych obowiązków przyczyniają się do jej rozbudowy i rozkwitu.

W pow. kolneńskim do dnia 21 sierpnia, niektóre gminy wykonały już w całości miesięczny plan dostaw zboża dla państwa. Do nich należą przede wszyst-

kim: gm. Lyse, która wykonała plan w 103,9 proc. i gm. Turośl — 136 proc.

W pow. bielskim w dniu 16 sierpnia plan miesięczny wykonała gm. Narew w 105 proc. i gm. Lubin Kościelny w 100 proc.

Przykład gmin, które w całości wywiązały się ze swego obowiązku powinien podzielać mobilizując na takie gminy, jak Ryboły i Dobromil, które plan roczny wykonały dopiero w 2 proc. i za chęć je do jak najszybszej dostawy zboża dla państwa.

Powiaty woj. białostockiego w realizacji planowego skupu zboża

Powiat Zajęte miejsce w wykonaniu planu

miesięcznego na dzień 19 VIII br.

Kolno	1
Grajewo	2
Lomża	3
Bielsk Podlaski	4
Augustów	5
Sokołka	6
Białystok	7
Siemiatycze	8
Suwałki	9
Olecko	10
Wys. Mazowieckie	11
Elk	12
Goldap	13

1) Gm. Gródek, pow. Białystok — gromada Zubki dnia 17. VIII br. dostarczyła zbiorowo 3205 kg zboża.

2) Spółdzielnia produkcyjna Czerewki, gm. Zawyki wykonała roczny plan z nadwyżką, zamiast 3294 kg do dnia 2. VIII br. zwoząc 4000 kg zboża.

Pracownicy spółdzielczości woj. białostockiego dla uczczenia I Kongresu Spółdzielczego

Dla uczczenia I-szego Kongresu Spółdzielczości w Warszawie, pracownicy GS-ów i PZGS-ów i Oddziału Okręgowego CRS podjęli zobowiązania na ogólną kwotę 582.073 zł, w tym: w skupie 176.712 zł, w zaopatrzeniu 318.049 zł, w księgowości 81.512 zł.

Ilość pracowników uczestniczących we współzawodnictwie przedkongresowym, którzy podpisali zobowiązania wynosi 2908 osób z GS-ów, 1146 osób z PZGS-ów inni tj. agenci skupu i członkowie organów samorządowych — 164 osoby. Pracownicy Oddziału Okręgowego CRS w liczbie 265 osób podjęli zobowiązania zespołowe na ogólną kwotę 5800 zł.

Przygotowania do VI sesji Rady Międzynarodowego Związku Studentów

WARSZAWA. — Studenci polscy przygotowują się do wzięcia udziału w VI sesji Rady Międzynarodowego Związku Studentów, która odbędzie się w Bukareszcie w dniach od 1 do 11 września. W obradach sesji uczestniczyć będzie ok. 450 delegatów i obserwatorów z 70 różnych krajów świata.

W toku obrad opracowany zostanie program działalności MZS oraz krajowych organizacji studenckich na okres zbliżającego się roku akademickiego. W czasie trwania sesji oraz przez kilka dni po jej zakończeniu organizowane będą w Bukareszcie liczne imprezy artystyczne i sportowe.

Rozpoczęcie budowy kanału stalingradzkiego

MOSKWA. — Agencja TASS podaje, że między Woltą a rzeką Ural rozpoczęto budowę głównego kanału stalingradzkiego wchodzącego w skład stalingradzkiego systemu hydroenergetycznego. Kanał ten nawodni miliony hektarów ziemi. Na trasie kanału pracują potężne koparki kroczące i inne maszyny zastępujące prace wielu tysięcy ludzi.

Nowa budowla urzeczywistni odwieczne marzenia narodu kazachskiego o przekształceniu pustyni zachodniego Kazachstanu w żyzne ziemie. Na terytorium Kazachstanu znajdować się będzie 9 wielkich kanałów nawadniających, które pobierać będą wodę z kanału stalingradzkiego.

5 nowych spółdzielni produkcyjnych w powiecie elckim

W ostatnich dniach w pow. elckim powstało kilka nowych spółdzielni produkcyjnych typu III-go.

W gromadzie Grabnik, gm. Woszczelce, dnia 13 sierpnia została zorganizowana spółdzielnia produkcyjna „Wolność”. 14 gospodarzy podpisało deklaracje członkowskie, wnosząc 114 ha ziemi. Na zebraniu gromadzim przewodniczącym wybrano Aleksandra Rafałowskiego. Józef Plekarski i Władysław Dziekoński weszli do zarządu jako członkowie.

W pracy przy organizowaniu spółdzielni wyróżnił się przew. PRN ob. Izidor Ziarko. Na zebraniu wyborczym był przew. spółdzielni produkcyjnej w Woszczelach, ob. Kazimierz Jachowicz, który opowiadał o osiągnięciach w swojej spółdzielni.

Dnia 17 sierpnia w gr. Bartosze, gm. Nowa Wieś, powstała spółdzielnia „Postęp”. Przewodniczącym został Jan Konecko, członkami zarządu Andrzej Romatowski i Franciszek Ładziński. Przy organizowaniu spółdzielni wydajnie pomagał kierownik miejscowej szkoły Marian Zaniewski.

W gr. Sentki dnia 15 sierpnia odbyło się zebranie wy-

borcze zarządu spółdzielni produkcyjnej „Wola Ludu”. Przewodniczącym został Józef Jurewicz, członkami Piotr Gorajewski i Antoni Koroniewicz. Deklaracje członków składe podpisało 16 członków wnosząc do spółdzielni 203,74 ha ziemi.

Dnia 17 sierpnia w gr. Siedliska gm. Elk została zorganizowana spółdzielnia produkcyjna „Rolnik”. Deklaracje członkowskie podpisało 20 gospodarzy, którzy wnieśli 191,59 ha ziemi. Przewodniczącym spółdzielni został Bolesław Świerczewski — sołtys gromady. Na członków zarządu wybrano Jana Makarewicza i Aleksandra Charatanowicza.

W pracy przy organizowaniu spółdzielni produkcyjnej w Sentkach i Siedliskach na wyróżnienie zasłużył przew. GRN — gm. Elk, ob. Bitak.

Spółdzielnia produkcyjna „Przyjacieli” w gr. Soltmany, gm. Prokisi powstała dnia 17 sierpnia. Przystąpiło do niej 13 gospodarzy, wnosząc 166,07 ha ziemi. Na zebraniu wyborczym jednogłośnie wybrano na przewodniczącego Stanisława Przybyszewskiego, na członków zarządu Czesława Wiejaka i Józefa Maruszaka.

Spraw Zagranicznych Stefan Wierbowski, minister pełnomocny w MSZ Maria Wierna, dyrektor biura przewodniczącego Prezydium Rady Ministrów Mieczysław Kowalik oraz wysłany urzędnik Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Ministerstwa Obrony Narodowej.

Na lotnisku obecny był również ambasador nadzwyczajny i pełnomocny Rumuńskiej Republiki Ludowej w Polsce — pan Nicolae Dinulescu.

Odezwa KC Zjednoczonego Demokratycznego Frontu Korei

PEKIN. — Z Phenianu donoszą, że dzienniki koreańskie ogłosiły odezwę Komitetu Centralnego Zjednoczonego Demokratycznego Patriotycznego Frontu Korei w związku z barbarzyńskimi bombardowaniami miast i wsi Korei północnej przez lotnictwo amerykańskie.

Komitet Centralny Zjednoczonego Demokratycznego Patriotycznego Frontu Korei apeluje do milijonów wolności narodów ca-

łego świata i wzywa je, by domagały się położenia kresu krwawej wojnie, prowadzonej przez agresorów przeciwko narodowi koreańskiemu.

Komitet Centralny Zjednoczonego Demokratycznego Patriotycznego Frontu Korei wyraża przekonanie, że amerykańscy zbrodniarze wojenni będą postawieni przed sądem uczciwych ludzi całego świata i poniosą zasłużoną karę.

Mordercy Stefana Martyki u jęci

WARSZAWA. — Władze Bezpieczeństwa Publicznego ujęły sprawców ohydnych morderstw dokonanego w dniu 9 września 1951 r. na osobie wybitnego artysty, aktora i znanego komentatora radiowego Stefana Martyki.

Ujęci bandyci, którzy oprócz dokonania tego mordu mają na sumieniu szereg napadów rabunkowych, kradzieży i innych zbrodniczych czynów, byli powiązani w swej działalności z czynnikami obcymi.

Zbrodniarze ci: Cieślak Ryszard, Sliwiński Lech, Kowalcuk Tadeusz i Pietrkielewicz Bogusław staną wkrótce przed sądem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Bezrobocie we Francji

PARYŻ. — Dziennik „Ce Soir” i „Libération” zwracają uwagę na wzrost bezrobocia we Francji. Dziennik „Libération” podaje, że w przemysle włókienniczym przeszło 100 tysięcy robotników pozostaje bez pracy, a około 400 tysięcy pracuje tylko 3 lub 4 dni w tygodniu. 75 proc. spośród 85 tysięcy robotników, zatrudnionych w przemyśle papierniczym utraciło w ostatnich miesiącach pracę, lub też pracują tylko trzy dni w tygodniu.

„Ce Soir” podkreśla, że w departamentach Nord i Somme robotnicy w fabrykach włókienniczych pracują w wielu wypadkach tylko od 16 do 30 godzin tygodniowo. W departamencie Loire z braku zamówień zamknięto kilka fabryk rowerów. Omawiając wzrost bezrobocia we Francji, komunikat Powszechnej Konferencji Pracy (CGT) stwierdza, że jedynym wyjściem z krytycznej sytuacji byłoby przywrócenie normalnych stosunków handlowych z krajami Europy wschodniej.

Zgon Kurta Schumachera

BERLIN. — Agencja AND donosi, że 20 sierpnia wieczorem zmarł w Bonn, w wieku 56 lat, przewodniczący Socjaldemokratycznej Partii Niemiec (SPD) doktor Kurt Schumacher.

Polska delegacja rządowa wyjechała do Bukaresztu

WARSZAWA. — W dniu 21 bm. odleciała z Warszawy do Bukaresztu delegacja Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w osobach ministra Oświaty i Wychowania Jarosława Osipowicza, generała brygady Ostap Stecy i przewodniczącego pracy — górnik Franciszka Korbeia. Delegacja udała się na zaproszenie Rządu Rumuńskiej Republiki Ludowej na uroczystości święta narodowego VIII rocznicy wyzwolenia Rumunii, przypadającej w dniu 23 bm. Delegację rządową zaszła na lotnisku: wiceminister

Projekt KC WKP(b) dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR za lata 1951-1955

(Dalszy ciąg z numeru wczorajszego)

II. W dziedzinie gospodarki rolnej

1. Głównym zadaniem w dziedzinie gospodarki rolnej pozostaje również nadal zwiększenie urodzajności wszystkich kultur rolnych, dalsze zwiększenie pogłowia zwierząt gospodarskich, stanowiących własność społeczną, przy jednoczesnym znaczącym wzroście ich wydajności, zwiększeniu globalnej i towarowej produkcji rolnictwa i hodowli w drodze dalszego wzmocnienia i rozwoju społecznej gospodarki kolchozów, polepszenia pracy sowchozów i ośrodków maszynowo-traktorowych na gruncie zaszczepienia produkcji techniki i agrokultury w gospodarce rolnej.

Rolnictwo powinno się stać jeszcze bardziej wydajne i specjalizowane, stać się rolnictwem stosującym w szerokim zakresie siły traw i prawidłowe płodozmiany, o wyższym ciężarze gatunkowym obszarów uprawnych kultur przemysłowych, pastewnych, warzywnych i ziemniaków.

2. Zwiększyć w ciągu 5 lat produkcję gospodarki rolnej: globalnych zbiorów zbóż o 40-50 proc., w tym pszenicy o 55-65 proc.; surowca bawełny 55-65 proc.; włókna lnianego o 40-50 proc.; buraka cukrowego o 65-70 proc.; ziemniaków o 40-45 proc.; słonecznika o 50-60 proc.; winogron o 55-60 proc.; tytoniu o 65-70 proc.; gatunkowych zielonych liści herbacianych w przybliżeniu o 75 proc.

Zwiększyć produkcję lnu oleistego, soi, orzechów ziemnych i innych roślin olejnych. Zwiększyć produkcję pasz: siano o 80-90 proc., roślin okopowych pastewnych 3-4-krotnie i sianu 2-krotnie.

Zwiększyć wydajność kultur zbożowych z hektara: w rejonach południowej Ukrainy i Kaukazu północnego do 20-22 cetnarów, a na gruntach nawadnianych do 30-34 cetnarów; w rejonach nadwołżańskich do 14-15 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 25-28 cetnarów; w centralnych obwodach czarnoziemnych do 16-18 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 30-34 cetnarów; w strefie nieczarnoziemnej do 17-19 cetnarów; w rejonach Uralu, Syberii, północno-wschodniego Kazachstanu do 15-16 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 24-26 cetnarów; w rejonach zakaukaskich do 20-22 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 30-34 cetnarów z hektara; zbiory ryżu na obszarach zalewanych doprowadzić do 40-50 cetnarów z hektara.

Zwiększyć zbiory bawełny z hektara: w rejonach Azji środkowej i południowego Kazachstanu do 26-27 cetnarów, w rejonach zakaukaskich do 25-27 cetnarów i w południowych rejonach części europejskiej na gruntach nawadnianych do 11-13 cetnarów oraz na gruntach nienawadnianych do 5-7 cetnarów z ha. Doprowadzić wydajność z 1 ha: lnu włóknistego w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 4,5-5,5 cetnarów oraz w rejonach Uralu i Syberii do 4-5 cetnarów z hektara; buraka cukrowego w rejonach Ukraińskiej SRR, Mołdawskiej SRR i Kaukazu północnego do 255-265 cetnarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 200-210 cetnarów oraz w rejonach Azji środkowej i Kazachstanu do 400-425 cetnarów z hektara;

ziemniaków w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 155-175 cetnarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 140-160 cetnarów, w rejonach południa i Kaukazu północnego do 135-155 cetnarów oraz w rejonach Uralu i Syberii do 125-145 cetnarów z hektara;

słonecznika w rejonach Ukraińskiej SRR, Mołdawskiej SRR i Kaukazu północnego do 17-20 cetnarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 14,5-16,5 cetnara oraz w rejonach nadwołżańskich do 10-12 cetnarów z hektara.

3. Zwiększyć produkcję jarzyn, ziemniaków i wytworów produkcji zwierzęcej w podmiejskich okolicach Moskwy, Leningradu, miast Uralu, Zagłębia Donieckiego, Zagłębia Kuźnieckiego oraz innych ośrodków przemysłowych i wielkich miast; utworzyć bazy ziemniaczano-jarzynowe i hodowlane w nowych rejonach przemysłowych.

Zwiększyć w ciągu pięciu lat produkcję ziemniaków w strefach skupiających gorzelnie oraz fabryki krochmalu i syropu o około 50 proc. oraz jarzyn w strefach skupiających wytwórnie konserw jarzynowych i surowych jarzyn - dwukrotnie.

Zwiększyć w ciągu pięciu lat obszary sadów owocowych i jagodowych w kolchozach o około 70 proc., winnic - o 50 proc., plantacji herbaty - o 60 proc. i upraw cytrusowych - 4,5 raza.

4. Zwiększyć w ciągu pięciu lat produkcję hodowlaną mięsa i sianiny o 80-90 proc., mleka - o 45-50 proc., wełny - w przybliżeniu 2-2,5 raza, w tym cienkiej wełny 4-4,5 raza, jaj (w kolchozach i sowchozach) 6-7 raza.

Zwiększyć pogłowia bydła w całej gospodarce rolnej o 18-20 proc., w tym w kolchozach pogłowia bydła o 36-38 proc., krów zaś w przybliżeniu dwukrotnie; owiec w całej gospodarce rolnej o 60-62 proc., w tym w

kolchozach - o 75-80 proc.; trzody chlewnej w całej gospodarce rolnej o 45-50 proc., w tym w kolchozach - o 85-90 proc.; ilość drobiu w kolchozach - 3-3,5 raza; koni w całej gospodarce rolnej - o 10-12 proc., w tym w kolchozach - o 14-16 proc.

Zapewnić dalszy rozwój w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR hodowli o wysokiej produktywności, zwłaszcza hodowli krów mlecznych i trzody chlewnej.

Doprowadzić udój mleka na jedną krowę w kolchozach rejonów strefy nieczarnoziemnej do 1800-2000 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych do 1700-2000 kg, w rejonach południa i rejonach nadwołżańskich do 1600-1900 kg, w rejonach Syberii, Uralu i północno-wschodniego Kazachstanu - 1500-1700 kg, w rejonach Azji środkowej - do 700-900 kg, na Zakaukaziu do 900-1100 kg.

Podnieść strzyżenie wełny w kolchozach rejonów południa i Kaukazu północnego z jednej owcy cienkorunnej do 5,2-5,8 kg, z jednej owcy półcienkorunnej do 4,2-4,8 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych z jednej owcy cienkorunnej do 4,2-5,0 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 4,0-4,2 kg, w rejonach nadwołżańskich z jednej owcy cienkorunnej do 4,6-5,4 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 3,9-4,5 kg, w rejonach Syberii z jednej owcy cienkorunnej do 4,3-4,9 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 3,8-4,2 kg.

5. Zabezpieczyć wprowadzenie do produkcji nowych bardziej wydajnych odmian zbóż, bardziej produktywnych i wcześniej dojrzewających odmian bawełny, odmian buraka cukrowego o większej zawartości cukru, odmian słonecznika o wysokiej zawartości oleju, jak również stworzenie nowych odmian roślin uprawnych do uprawy na gruntach nawadnianych. Ulepszyć hodowlę roślin w kolchozach i sowchozach.

6. Zabezpieczyć dalsze rozszerzenie robót nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych w rejonach stepowych i leśnostepowych, przeprowadzenie agroleśniczych prac melioracyjnych dla zwalczania erozji gleb, jak również dla zalesienia płasków, sadzenie lasów o znaczeniu gospodarczym, zakładanie pasów zieleni wokół miast i ośrodków przemysłowych, na brzegach rzek, kanałów i zbiorników wodnych.

Założyć w ciągu pięciu lat co najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasiać i zasadzić ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

7. Zabezpieczyć wysoką produktywność wykorzystania wszystkich nawadnianych i osuszonych gruntów. Zrealizować powszechne przejście do nowego systemu nawadniania z zastosowaniem tymczasowych kanałów nawadniających zamiast stałych. Uważać za pracę podlegającą wykonaniu w pierwszej kolejności budowę systemów urządzeń zraszających i nawadniających na bazie wykorzystania elektroenergi kujbyszewskiej elektrowni wodnej i w strefie kanału żeglownego Wołga-Don im. W. I. Lenina; przystąpić do budowy systemów urządzeń zraszających i nawadniających w strefie stalingradzkiej elektrowni wodnej oraz kanałów głównego turkmeńskiego, południowo-ukraińskiego i północno-krzymskiego.

Przeprowadzić prace przygotowawcze do budowy systemów irygacyjnych dla zraszania i nawadniania ziem stepu kulundynskiego. Kontynuować prace nad budową systemów irygacyjnych w centralnych obwodach czarnoziemnych, na nizinie kura-arakskiej, w dorzeczu rzek Syr-Darii, Zerawszanu i Kaszka-Darii, w rejonach Fergany centralnej, systemu kubańsko-jegorłyckiego, ortotokolskiego zbiornika wodnego i wielkiego kanału czujskiego. Zwiększyć w ciągu pięciu lat obszar nawadnianych gruntów o 30-35 proc., zbudować w kolchozach i sowchozach 30-35 tysięcy stawów i zbiorników wodnych oraz zabezpieczyć wszechstronne gospodarce ich wykorzystanie. Przeprowadzić prace nad osuszaniem bagien w Białoruskiej SRR, Ukraińskiej SRR (w pierwszej kolejności w rejonach nizin polskiej), Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR, w północno-zachodnich i centralnych rejonach RFSRR, na nizinie barabińskiej i w innych rejonach. W ciągu lat 1951-1955 zwiększyć obszar osuszonych gruntów o 40-45 proc.

8. Dla podniesienia mleczności bydła w kolchozach i sowchozach uważać za sprawę szczególnie ważną dalsze wprowadzenie bardziej intensywnego systemu gospodarki hodowlanej (oborowego systemu chowu bydła), uwzględniając właściwości poszczególnych rejonów.

Dla dalszego rozwoju hodowli owiec urządzić odpowiednio wyposażone pastwiska w rejonach nawadnianych przez kanał żeglowny Wołga-Don im. W. I. Lenina, na nizinie przykaspjskiej, w stepie nogajskim i w rejonach kanału turkmeńskiego, dokonując nawodnienia pastwisk w miarę uruchamiania urządzeń nawadniających w ten sposób, aby w rejonach tych powstały dobrze urządzone pastwiska dla wielkich i największych stad owiec.

W rejonach Azji środkowej i Kazachstanu zabezpieczyć stworzenie terenów łak i pastwisk o wysokiej urodzajności w drodze zastosowania irygacji lokalnej i wykorzystania

studzien artezyjskich w ten sposób, aby stopniowo zmniejszyć przegon bydła na dalekie odległości.

9. Zakończyć mechanizację podstawowych robót polnych w kolchozach, rozwinąć szeroko mechanizację robót pracochłonnych w dziedzinie hodowli, uprawy jarzyn, ogrodnictwa, robót związanych z transportem, załadunkiem i wyładunkiem produktów rolnych, z nawadnianiem, z osuszaniem bagnistych obszarów i z oddaniem do upraw nowych gruntów.

W roku 1955 doprowadzić poziom mechanizacji orki oraz zasiewów upraw zbożowych, przemysłowych i pastewnych do 90-95 proc., sprzętu upraw zbożowych i słonecznika za pomocą kombajnów do 80-90 proc., sprzętu buraka cukrowego do 90-95 proc., sprzętu bawełny - surowca za pomocą przeznaczonych do tego maszyn o 60-70 proc., zasiewu i sprzętu lnu długowłóknistego do 80-90 proc., sadzenia, międzyrzędowego okopywania i zbioru ziemniaków do 55-60 proc., sianokosu i silosowania do 70-80 proc.

Zabezpieczyć usprawnienie pracy stacji maszynowo-traktorowych, rozszerzyć ich działalność w dziedzinie mechanizacji robót pracochłonnych we wszystkich dziedzinach produkcji kolchozowej i zwiększyć odpowiedzialność MTS za wykonanie planów podniesienia urodzajności upraw rolnych i produktywności hodowli.

Zwiększyć do końca pięcioletniej moc taboru traktorowego MTS w przybliżeniu o 50 proc., zwłaszcza specjalnych traktorów zaopatrzonych w narzędzia do międzyrzędowej uprawy roślin. Zapewnić w ciągu pięciu lat podniesienie dziennej efektywności pracy traktorów mniej więcej o 50 proc. Zakończyć wprowadzenie do użytku bardziej oszczędnych traktorów z silnikami Diesla.

Rozszerzyć sieć stacji maszynowo-traktorowych w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR i zrealizować zaopatrzenie ich w traktory i maszyny rolnicze.

Uważać za jedno z najważniejszych zadań wprowadzenie do użytku traktorów elektrycznych i maszyn rolniczych o napędzie elektrycznym, zwłaszcza w rejonach wielkich elektrowni wodnych.

10. Zabezpieczyć skierowanie inwestycji kapitałowych kolchozów przede wszystkim na rozwój gospodarki społecznej - na budowę pomieszczeń gospodarskich, pomieszczeń dla zwierząt gospodarskich, kanałów irygacyjnych i osuszających, zbiorników wodnych, trzebień zarośli, zakładanie leśnych pasów ochronnych, budowę elektrowni kolchozowych i innych urządzeń, niezbędnych do pomysłowego rozwoju społecznej gospodarki kolchozów oraz do zwiększenia dochodów kolchozów i kolchoźników.

11. W dziedzinie budownictwa sowchozowego uważać za najważniejsze zadanie zwiększenia towarowości, przede wszystkim pszenicy, wełny cienkiej i półcienkiej, mięsa. Jak również dostarczenie hodowli kolchozowej rasowych reproduktorów.

W celu stworzenia trwałej bazy paszowej i całkowitego zaopatrzenia sowchozowego po głowa zwierząt gospodarskich w pasze objętościowe i treściwe, rozszerzyć zasiewy roślin pastewnych w sowchozach o 45-55 proc. Zapewnić w sowchozach znaczne podniesienie urodzajności wszystkich upraw rolnych. Zwiększyć w sowchozach pogłowia bydła o 35-40 proc., w tym krów o 70-75 proc., owiec - o 75-80 proc. i trzody chlewnej - o 40-45 proc.

W 1955 roku doprowadzić udój mleka w sowchozach na jedną krowę do następujących rozmiarów: w rejonach strefy nieczarnoziemnej - 3500-3900 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych - 3000-3400 kg, na południu i na Kaukazu północnym - 2800-3200 kg, w Syberii i w północnych obwodach Kazachstanu - 2400-2900 kg, w sowchozach prowadzących hodowlę bydła rasowego nad Wołgą, w Azji środkowej, na Zakaukaziu i w południowych obwodach Kazachstanu - 2100-2600 kg.

Doprowadzić przeciętną strzyżenie wełny z jednej owcy cienkorunnej w sowchozach rejonów południa, na Kaukazie północnym i Półwolu do 5,5-6,5 kg, w Syberii, Kazachstanie, Azji środkowej i na Zakaukaziu do 4,3-5,0 kg.

Zakończyć zasadniczo w sowchozach kompleksową mechanizację wszystkich najbardziej pracochłonnych robót w uprawie roli, w hodowli, w zbieraniu i przygotowywaniu pasz, przeprowadzić w sowchozach na szeroką skalę budowę domów mieszkalnych, budynków przeznaczonych na cele kulturalno-bytowe oraz produkcyjne.

12. W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację

i meliorację przeznaczyć mniej więcej cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

III. W dziedzinie obrotu towarów, transportu i łączności

1. Na podstawie wzrostu produkcji przemysłu i rolnej zwiększyć w ciągu pięciu lat detaliczny obrót towarów handlu państwowego i spółdzielczego w przybliżeniu o 70 proc.

Zwiększyć w 1955 r. w porównaniu z rokiem 1950 sprzedaż najważniejszych towarów dla ludności w przybliżeniu w następujących rozmiarach: produktów mięsnych - o 90 proc., produktów rybnych - o 70 proc., tłuszczów zwierzęcych - o 70 proc., sera - dwukrotnie, tłuszczów roślinnych - dwukrotnie, konserw jarzynowych, owocowych i mlecznych - 2,5-3,0 raza, cukru - dwukrotnie, herbaty - dwukrotnie, winogron - dwukrotnie, piwa - o 80 proc., odzieży - o 80 proc., tkanin bawełnianych, wełnianych, jedwabnych i lnianych - o 70 proc., obuwia - o 80 proc., pończoch i skarpetek - dwukrotnie, wyrobów trykotażowych - 2,2 raza, mebli - trzykrotnie, naczyń metalowych - 2,5 raza, rowerów - 3,5 raza, maszyn do szycia 2,4 raza, radiodiodniorników i odbiorników telewizyjnych - dwukrotnie, zegarków - 2,2 raza, lodówek, maszyn do prania, odkurzaczy - kilkakrotnie.

Rozszerzyć w ciągu pięciu lat sieć stołów, restauracji, herbaciarni i zwiększyć produkcję zakładów żywienia zbiorowego w przybliżeniu o 80 proc., ulepszać znacznie asortyment.

Zwiększyć ilość wyspecjalizowanych sklepów dla sprzedaży towarów spożywczych, o dzieży, obuwia, tkanin, mebli, naczyń, artykułów gospodarstwa domowego, przedmiotów przeznaczonych do zaspakajania potrzeb kulturalnych oraz materiałów budowlanych, znacznie zwiększyć budownictwo chłodni i magazynów w przemyśle i w sieci handlowej. Kontynuować zaopatrzenie składów żywnościowych, stołówek, restauracji i magazynów w instalacje chłodnicze i najnowsze urządzenia.

2. Prelimnować wzrost obrotu towarowego w transporcie kolejowym w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 o 35-40 proc., transportu rzeczno- o 75-80 proc., transportu morskiego o 55-60 proc., transportu samochodowego o 80-85 proc., transportu lotniczego co najmniej dwukrotnie, transportu rurociągowego w przybliżeniu pięciokrotnie.

3. Uważać za najważniejsze zadanie w dziedzinie transportu kolejowego zwiększenie zdolności przepustowej kolei. W związku z tym:

a) oddać do użytku w przybliżeniu o 60 proc. więcej, w porównaniu z ubiegłą pięcioletką równoległych torów i 4 razy więcej zelektryfikowanych linii kolejowych. Zwiększyć długość torów na stacjach w przybliżeniu do 46 proc. długości całej eksploatowanej sieci kolejowej;

b) zbudować i oddać do stałego użytku w przybliżeniu 2,5 raza więcej nowych linii kolejowych niż w latach 1946-1950. Zakończyć budowę magistrali południowo-syberyjskiej na odcinkach od Abakanu do Akmolinska. Zakończyć budowę linii kolejowej Czardou - Kungrad i przystąpić do budowy linii Kungrad - Makat. Rozwinąć budowę linii kolejowych: Krasnojarsk - Jenisejsk, Gurlew - Astrachan, Agryz - Pronino - Surgut. Przeprowadzić konieczne prace w dziedzinie rekonstrukcji linii kolejowej w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR;

c) zwiększyć pod koniec pięcioletki w porównaniu z rokiem 1950 długość wszystkich odcinków wyposażonych w sprzęt do automatycznego blokowania w przybliżeniu o 80 proc., oraz wyposażonych w hamulce samoczynne nie mniej niż 2,5 raza oraz zwiększyć ilość zwrotnic poruszanych przy pomocy elektryczności i scentralizowanych w przybliżeniu 2,3 raza. Znacznie zwiększyć zastosowanie centralizacji dyspozytorskiej. Zabezpieczyć dalszą mechanizację urządzeń stacji rozrządowych. Kontynuować prace nad zastosowaniem łączności radiowej do kierowania ruchem pociągów i do prac manewrowych;

d) polepszyć stan torów kolejnictwa. Dostarczyć transportowi kolejowemu w ciągu pięcioletki w przybliżeniu o 85 proc. więcej nowych szyn niż w latach 1946-1950;

e) całkowicie zaspokoić zapotrzebowanie transportu kolejowego na dalekobieżne parowozy, lokomotywy elektryczne i spalinowe oraz wagony towarowe, wagony chłodnie i wagony pasażerskie. Zakończyć w zasadzie przedstawianie na sprzęt automatyczny taboru wagonów, będących w eksploatacji i przystąpić do wyposażenia taboru w łożyska cylindryczne. Przystąpić do produkcji nowych połączonych parowozów, lokomotyw elektrycznych i spalinowych, w tej liczbie lokomotyw z generatorami gazowymi.

(Dokończenie na stronie 4)

Projekt KC WKP(b) dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie piętego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR za lata 1951-1955

(Dokończenie ze strony 3)

Polepszyć stopień wykorzystania taboru. Skrócić w r. 1955 czas obrotu wagonów nie mniej niż o 18 proc. w porównaniu z r. 1950 i zwiększyć przeciętny przebieg parowozów na dobę nie mniej niż o 12 proc. Znacznie polepszyć wykorzystanie ładowności wagonów i zwiększyć wagę pociągów towarowych.

Zabezpieczyć usprawnienie organizacji pracy pracowników służby ruchu, w szczególności brygad parowozowych.

4) Zwiększyć w przybliżeniu dwa razy zdolność przepustową portów rzecznych. Zakończyć pierwszy etap prac przy budowie i rekonstrukcji portów w Stalingradzie, Saratowie, Kujbyszewie, Ulianowsku, Kazaniu, Gorkim, Jarosławiu, Mołotowie, Omsku, Nowosibirsku, Chabarowsku, Osietrowie, Kotskie i Plechorze. Wyposażyć główne porty w urządzenia zapewniające wysoki stopień mechanizacji. Rozszerzyć budowę zmechanizowanych cum dla statków w nadbrzeżnych zakładach przemysłowych.

Zakończyć prace nad rekonstrukcją wołańsko-bałtyckiego szlaku wodnego, zwiększyć głębokość żeglowną na rzece Kamie i stworzyć jednolity system transportowy o dużej głębokości w europejskiej części ZSRR.

Usprawnić żeglugę i zwiększyć przewozy pasażerów i ładunków w basenach rzeki Niemni i Daugawa. Przewidzieć budowę mostu przez Niemni w Kaunas i przez rzekę Daugawę w Rydze.

Zrekonstruować istniejące i zbudować nowe stocznie i dokł remontowe dla floty rzecznej. Zapewnić budowę pasażerskiej i towarowej floty rzecznej, odpowiadającej warunkom żeglugi na wielkich zbiornikach wodnych. Zwiększyć rolę transportu rzeczowego w przewozach ładunków w rejonie Syberii i Dalekiej Północy. Zapewnić rozwój przewozów na małych rzekach dla lokalnych potrzeb.

5) Zwiększyć w dużym stopniu tonaż morskiej floty handlowej, rozszerzyć bazę krajowego budownictwa statków morskich przez budowę nowych i rozbudowę istniejących stoczni oraz doków remontowych. Przeprowadzić prace nad rozbudową i rekonstrukcją portów morskich w Leningradzie, Odesie, Zdanowie, Noworosijsku, Machacz-Kale, Murmańsku, Narlan - Marze i portów na Dalekim Wschodzie. Zapewnić dalszy rozwój transportu morskiego w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR, przeprowadzić rozbudowę portów w Rydze i Kłajpedzie.

Zapewnić zwiększenie zdolności przepustowej portów morskich i zwiększyć moc morskich doków remontowych mniej więcej dwukrotnie. Zwiększyć zdolność przepustową portów rybackich.

Zwiększyć przewozy ładunków po północnym szlaku morskim. Uzupełnić flotę morską nowymi łamaczami lodów.

Podnieść jakość pracy floty rzecznej, morskiej i rybackiej, zmniejszyć okres dostawy ładunków dla konsumentów, polepszyć pracę portów, skrócić postoje statków.

6) Zbudować i zrekonstruować szosy samochodowe mniej więcej o długości 50 proc. większej niż w latach 1946-1950, w szczególności w rejonach południowych, na Zakaukaziu oraz w republikach nadbałtyckich.

Zwiększyć udział transportu samochodowego dla publicznego użytku w przewozach ładunków i pasażerów. Doprowadzić do końca powiększenie taboru samochodowego poszczególnych resortów. Polepszyć stopień wykorzystania samochodów i obniżyć znacznie koszty własne przewozów. Rozszerzyć sieć zakładów remontu samochodów i stacji technicznej obsługi samochodowej. Zwiększyć w ciągu pięcioletniej długości stale funkcjonujących autobusowych linii międzymiastowych mniej więcej dwukrotnie.

7) Zwiększyć znacznie ilość transportowych samolotów lotnictwa cywilnego oraz sieć linii powietrznych i portów lotniczych, wyposażonych w urządzenia umożliwiające pracę w ciągu całej doby.

8) Zabezpieczyć dalszy rozwój środków łączności, zwiększyć nie mniej niż dwa razy w ciągu pięcioletniej długości międzynarodowych kabli telefoniczno-telegraficznych. Zwiększyć znacznie moc rozgłośni radiowych. Rozwinąć prace nad zastosowaniem w radiofonii fal ultra - krótkich i łączności przekazywanej. Podnieść moc miejskich stacji telefonicznych w ciągu pięcioletniej o 30-35 proc.

Usprawnić pracę poczty na odcinku dostarczania ludności prasy i przesyłek pocztowych i zapewnić przewozy poczty na szosach, łączących poszczególne rejon w zasadzie transportem samochodowym.

9) Odpowiednio do planu dalszego rozwoju transportu i łączności zwiększyć państwowe nakłady inwestycyjne w transporcie i łączności w latach 1951-1955 mniej więcej o 63 proc. w porównaniu z latami 1946-1950.

IV. W dziedzinie dalszego wzrostu dobrobytu materialnego, lecnictwa i poziomu kulturalnego narodu

1) Na bazie nieustannego rozwoju produkcji socjalistycznej i podniesienia wydajności pracy społecznej, zwiększyć dochód narodowy

ZSRR w ciągu pięcioletki co najmniej o 60 proc. i w związku z tym zapewnić dalszy wzrost dochodów robotników i urzędników oraz dochodów chłopów.

Odpowiednio do wzrostu produkcji i wydajności pracy oraz zadań w dziedzinie budownictwa kulturalnego przewidzieć zwiększenie liczebności robotników i urzędników, zatrudnionych w gospodarce narodowej w r. 1955 - ostatnim roku pięcioletki, w przybliżeniu o 15 proc. w porównaniu z r. 1950.

2) Nieustannie przeprowadzać również w przyszłości obniżanie cen w handlu detalicznym na artykuły masowego spożycia, mając na uwadze, że obniżanie cen jest najważniejszym środkiem systematycznego podnoszenia realnej wartości płac robotników, urzędników i podnoszenia dochodów chłopów. Podnieść realną wartość płac robotników i urzędników z uwzględnieniem obniżenia cen detalicznych co najmniej o 35 proc.

Określić wzrost funduszy państwowych przeznaczonych na ubezpieczenie społeczne robotników i urzędników w okresie pięcioletki w przybliżeniu o 30 proc. w porównaniu z r. 1950.

Na bazie zwiększenia wydajności pracy kolchoźników, wzrostu produkcji kolchozowej, zwiększenia produkcji rolniczej i hodowlanej, zwiększyć dochody kolchoźników w pieniądzu i produktach (w przeliczeniu pieniężnym) co najmniej o 40 proc.

3) W celu dalszego polepszenia warunków mieszkaniowych robotników i urzędników rozwinąć ze wszech miar budownictwo mieszkaniowe. Przewidzieć w planie pięcioletnim sześciopięcioletni program państwowego budownictwa mieszkaniowego zwiększając inwestycje na ten cel mniej więcej dwa razy w porównaniu z poprzednią pięcioletką. W miastach i osiedlach robotniczych oddać do użytku po linii budownictwa państwowego nowe domy mieszkalne o łącznej powierzchni około 105 milionów metrów kwadratowych. Popierać budowę indywidualnych domów mieszkalnych w miastach i osiedlach robotniczych, prowadzoną przez ludność z własnych funduszy oraz przy pomocy kredytu państwowego.

Poprawić komunalną i bytową obsługę ludności miast i osiedli robotniczych, rozszerzyć sieć wodociągową i kanalizacyjną, rozszerzyć sieć centralnego ogrzewania i gazyfikacji domów, transport miejski, rozwinąć urządzenia komunalne w miastach. Nakłady inwestycyjne na budownictwo komunalne zwiększyć pod koniec pięcioletki w przybliżeniu o 50 proc. w porównaniu z r. 1950.

4) Zapewnić dalsze polepszenie i rozwój służby zdrowia.

Rozszerzyć w ciągu pięcioletki sieć szpitali, poradni, domów położniczych, sanatoriów, domów wypoczynkowych, żłobków, przedszkoli, zwiększając liczbę łóżek w szpitalach co najmniej o 20 proc., liczbę miejsc w sanatoriach co najmniej o 15 proc., w domach wypoczynkowych o 30 proc., w żłobkach o 20 proc., w przedszkolach o 40 proc.

Zwiększyć w ciągu pięcioletki ilość łóżek szpitalnych w Litewskiej SRR w przybliżeniu o 40 proc., w Łotewskiej SRR o 30 proc. i w Estońskiej SRR o 30 proc.

Zapewnić dalsze wyposażenie szpitali, poradni i sanatoriów w najnowocześniejszy sprzęt lekarski i podnieść kulturę ich pracy.

Zwiększyć w ciągu pięcioletki liczbę lekarzy w kraju co najmniej o 25 proc. i podjąć na szerszą skalę krótki mające na celu doskonalenie lekarzy w ich zawodzie.

Skierować wysiłki pracowników naukowych w dziedzinie medycyny na rozwijanie najważniejszych zadań służby zdrowia, koncentrując szczególną uwagę na zagadnienia profilaktyki, zapewnić szybsze stosowanie w praktyce osiągnięć medycyny.

Zwiększyć w r. 1955 co najmniej 2,5 raza w porównaniu z r. 1950 produkcję lekarstw, urządzeń i instrumentów leczniczych, zwracając szczególną uwagę na rozwinięcie produkcji najnowszych leków i innych skutecznych środków leczniczo-profilaktycznych oraz nowoczesnych urządzeń diagnostycznych i leczniczych.

Zapewnić dalszy rozwój kultury fizycznej i sportu.

5) Zakończyć do końca pięcioletki przejście z systemu nauczania 7-letniego do powszechnego nauczania średniego (dziesięcioletka) w stolicach republik, w miastach wydzielonych, w miastach obwodowych, krajowych i wielkich ośrodkach przemysłowych. Przygotować warunki dla pełnej realizacji w następnej pięcioletce powszechnego nauczania średniego (dziesięcioletka) w pozostałych miastach i ośrodkach wiejskich.

W celu dostarczenia wzrastającej sieci szkół niezbędnej ilości nauczycieli - zwiększyć o 45 proc. przyjęcie do Instytutów pedagogicznych w latach 1951-1955 w porównaniu z latami 1946-50; przewidzieć zwiększenie przyjęcia do Instytutów pedagogicznych Litewskiej SRR 2,3 raza, Łotewskiej SRR o 50 proc. i Estońskiej SRR o 60 proc.

Zwiększyć budownictwo szkół miejskich i wiejskich w przybliżeniu o 70 proc. w porównaniu z poprzednią pięcioletką.

W celu dalszego podwyższenia socjalistycznego wychowawczego znaczenia szkoły ogólnokształcącej i zapewnienia uczniom, kończącym szkołę średnią, warunków swobodnego wyboru zawodu, przystąpić do wprowadzenia nauczania politechnicznego w szkole średniej i podjąć kroki, niezbędne do przejścia do powszechnego nauczania politechnicznego.

6) Odpowiednio do zadań dalszego rozwoju gospodarki narodowej i budownictwa kulturalnego zwiększyć w ciągu pięciu lat liczbę specjalistów wszystkich rodzajów, kończących wyższe i średnie specjalne zakłady naukowe w przybliżeniu o 30-35 proc.

Zwiększyć liczbę specjalistów, kończących wyższe zakłady naukowe, dla najważniejszych gałęzi przemysłu, budownictwa i rolnictwa w r. 1955 w porównaniu z r. 1950 w przybliżeniu dwukrotnie.

Rozszerzyć w ciągu 5 lat przygotowanie kadr naukowych i naukowo-pedagogicznych przez aspiranturę w wyższych zakładach naukowych i w Instytutach naukowo-badawczych w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z poprzednią pięcioletką.

Polepszyć pracę Instytutów naukowo-badawczych i pracę naukową wyższych zakładów naukowych, wykorzystując w większym stopniu siły naukowe w celu rozwiązania ważniejszych zagadnień rozwoju gospodarki narodowej, ulepszenia produkcji, przodkowskich doświadczeń, zapewniając szerokie stosowanie w praktyce wynalazków naukowych. Popierać wszechstronnie uczonych przy opracowywaniu problemów teoretycznych we wszystkich dziedzinach wiedzy i utrwalając włącznie nauki z produkcją.

Biorąc pod uwagę wzrastające dążenie do rosnącej ludności do podniesienia poziomu swego wykształcenia, zapewnić dalszy rozwój korespondencyjnych i wieczorowych wyższych i średnich specjalnych zakładów naukowych, jak również szkół ogólnokształcących dla nauczania pracujących obywateli, bez odrywania ich od produkcji.

7) W celu zaspokojenia wzrastających potrzeb gospodarki narodowej w dziedzinie wykwalifikowanych kadr, w szczególności w związku z dalszym wprowadzaniem do produkcji przodkowskiej techniki, polepszyć jakość przygotowania młodych, wykwalifikowanych robotników w systemie państwowych rezerw pracowników i zapewnić przygotowanie i podniesienie kwalifikacji robotników drogą nauczania indywidualnego i zespołowego w brygadach oraz poprzez system kursów i szkół organizowanych przy przedsiębiorstwach.

8) Zrealizować dalszy rozwój kin i teatru. Rozszerzyć sieć kin, zwiększając ilość urządzeń kinowych w ciągu pięcioletki w przybliżeniu o 25 proc. oraz zwiększyć produkcję filmów.

Rozszerzyć w r. 1955 w porównaniu z rokiem 1950 sieć masowych bibliotek co najmniej o 30 proc. oraz klubów o 15 proc., udoskonalając ich pracę w dziedzinie obsługi ludności.

Dla zapewnienia znacznego wzrostu nakładu literatury pięknej i naukowej, podręczników, czasopism i dzienników, rozwinąć przemysł poligraficzny i polepszyć jakość prasy oraz szatę graficzną książek.

9) Stosownie do przewidywanego rozwoju ochrony zdrowia, oświaty i instytucji naukowych i kulturalno-oświatowych, zwiększyć rozmiar inwestycji na te cele w ciągu pięcioletki mniej więcej o 50 proc. w porównaniu z poprzednią pięcioletką.

Plan 5-letni plan oznacza nowy potężny rozwój gospodarki narodowej ZSRR i zapewni dalszy znaczny wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego narodu.

Wykonanie pięcioletnego planu 5-letniego będzie wielkim krokiem naprzód na drodze rozwoju od socjalizmu do komunizmu.

Dla wykonania zadań pięcioletnego planu 5-letniego konieczne jest:

a) zmobilizować źródła wewnętrzno-gospodarcze dla dalszego wzrostu akumulacji socjalistycznej, walczyć o ścisłe przestrzeganie dyscypliny państwowej i o wykonywanie przez każde przedsiębiorstwo planu produkcji w ustalonym dla tego przedsiębiorstwa asortymencie. Aby zapewnić wykonanie zadań 5-letniej w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej i podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu mas pracujących, niezbędne jest globalne zwiększenie państwowego budownictwa inwestycyjnego w latach 1951-1955 w przybliżeniu o 90 proc., a zwiększenie kredytów wyasygnowanych przez państwo na to budownictwo w przybliżeniu tylko o 60 proc. w porównaniu z czwartą 5-letnią, z tym aby brakujące 30 proc. pokryte zostały przez odpowiednią obniżkę kosztów własnych budownictwa drogą podniesienia wydajności pracy, obniżenia wydatków handlowo-administracyjnych, obniżki cen materiałów budowlanych i urządzeń;

b) drogą wprowadzenia do wszystkich gałęzi gospodarki narodowej przodkowskiej techniki, usprawnienia organizacji pracy i podniesienia kulturalno-technicznego poziomu ludności;

c) podnieść wydajność pracy w ciągu 5-lecia w przemyśle w przybliżeniu o 50 proc., w budownictwie - o 55 proc., w gospodarce rolnej - o 40 proc. Zakończyć w zasadzie w ciągu pięcioletki mechanizację robót ciężkich i pracochłonnych w przemyśle i w budownictwie;

d) obniżyć w ciągu 5-lecia koszty własne produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 25 proc. i koszty robót budowlanych co najmniej o 20 proc. Skrócić terminy budowy i zapewnić podniesienie jakości robót budowlanych. Obniżyć koszty własne robót traktorskich ośrodków maszynowo-tractorskich i pracy traktorów w przybliżeniu o 25 proc., transportów kolejowych o 15 proc. i kosztów obrotów handlu detalicznego o 23 proc. Zmniejszyć w znacznym stopniu wydatki handlowo-administracyjne organizacji zbytu w przemyśle oraz wydatki związane ze skupem i zbytem artykułów rolnych;

e) podnieść na wyższy poziom masowy ruch wynalazców i racjonalizatorów wśród inżynierów, techników, robotników i kolchoźników w celu dalszego technicznego udoskonalenia i rozszerzenia produkcji, w celu wszechstronnej mechanizacji oraz ułatwienia pracy i dalszej poprawy zdrowotnych warunków pracy. Potępić praktykę organizacji gospodarczych, które nie doceniają zadań wprowadzania nowej techniki i mechanizacji pracy i które dopuszczają do nieprawidłowego wykorzystywania siły roboczej.

f) Przeprowadzać nieugięte na wszystkich zarówny wielkich jak i małych odcinkach budownictwa gospodarczego reżim oszczędności, podnosić rentowność przedsiębiorstw. Pracownicy gospodarczy powinni szukać, znajdować oraz wykorzystywać ukryte rezerwy znajdujące się wewnątrz produkcji, wykorzystywać w maksymalnym stopniu istniejące moce produkcyjne, polepszać systemy metody produkcji, obniżać koszty własne produkcji, przeprowadzać rozrachunek gospodarczy.

Zapewnić dalszą znaczną oszczędność zasobów materiałowych drogą likwidacji nadwyżek w zużyciu materiałów i urządzeń, drogą wzmocnienia walki przeciwko brakom, używania oszczędnościowych gatunków materiałów oraz drogą szerokiego stosowania pełnowartościowych materiałów zastępczych i postępowej technologii produkcji.

Wzmocnić kontrolę gotówkową ze strony organów finansowych nad wykonywaniem planów gospodarczych oraz nad przestrzeganiem reżimu oszczędności;

g) zwiększyć dwukrotnie państwowe rezerwy materiałowe i żywnościowe mogące zabezpieczyć kraj przed wszelkimi ewentualnościami.

Obecny plan 5-letni plan manifestuje poważne wobec całego świata wielką siłę żywotną socjalizmu, zasadniczą wyższość socjalistycznego systemu gospodarki nad systemem kapitalistycznym. Ten plan 5-letni jest planem pokojowego budownictwa gospodarczego i kulturalnego. Będzie on sprzął dalszemu utrwaleniu i rozszerzeniu współpracy ekonomicznej między Związkiem Radzieckim a krajami demokracji ludowej i rozwojowi stosunków ekonomicznych ze wszystkimi krajami, pragnącymi rozwijać handel na zasadach równouprawnienia i wzajemnej korzyści.

Pokojowy rozwój ekonomiki radzieckiej, nakreślony przez plan 5-letni, stanowi przeciwieństwo ekonomiki krajów kapitalistycznych, kroczących drogą militarystyki gospodarki narodowej, utrzymania najwyższych zysków dla kapitalistów i dalszego zubożenia mas pracujących.

Zadania postawione przez plan 5-letni wymagają wielkich wysiłków od organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych, związkowych, komсомolskich i zobowiązują je do zmobilizowania szerokich mas pracujących w celu wykonania i przekroczenia nowego planu 5-letniego, rozwijając szeroką krytykę braków w pracy naszych organizacji w celu jak najszybszego zlikwidowania tych braków.

Należy koniecznie udzielać wszechstronnej pomocy nowatorom produkcji przemysłowej i kolchozowej, przodownikom transportu i innych gałęzi gospodarki narodowej w ich dążeniu do zwiększenia produkcji, podniesienia wydajności pracy, obniżenia kosztów własnych.

Wielka siła współzawodnictwa socjalistycznego. Jednym z najważniejszych zadań kolchoźników i inteligencji do obrony sprawy pokolej, niezachwianie zdecydowanie mas pracujących zbudowania społeczeństwa komunistycznego - powinny być skierowane ku wykonaniu i przekroczeniu nowego 5-letniego.

Narody Związku Radzieckiego pod wypróbowanym kierownictwem partii komunistycznej wykonują z powodzeniem nowy plan 5-letni.

Projekt statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(Ciąg dalszy ze strony 1)

Alle szeroka dyskusja, zwłaszcza dyskusja w skali wszechzwiązkowej, w kwestiach polityki partyjnej, winna być zorganizowana tak, ażeby nie mogła doprowadzić do prób zmniejszenia naruszenia swej woli większości partii lub do prób utworzenia ugrupowań frakcyjnych, łamiących jedność partii, do prób wywołania rozłamu, mogących podważyć siłę i trwałość ustroju socjalistycznego.

Szeroka dyskusja w skali wszechzwiązkowej może być uznana za konieczną jedynie w tym wypadku:

a) jeśli konieczność tę uznaje przynajmniej kilka terenowych organizacji partyjnych na szczeblu obwodowym lub republikańskim;

b) jeśli w łonie KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego nie ma dostatecznie zdecydowanej większości w najważniejszych kwestiach polityki partyjnej;

c) jeśli pomimo istnienia zdecydowanej większości w KC, która stoi na określonym stanowisku, Komitet Centralny uważa jednak za konieczne sprawdzenie słuszności swej polityki w drodze przedyskutowania jej w partii.

Jedynie spełnienie tych warunków może zabezpieczyć partię przed nadużyciem demokracji wewnątrzpartyjnej przez elementy antypartyjne, jedynie w tych warunkach można liczyć na to, że demokracja wewnątrzpartyjna wyjdzie na korzyść sprawy i nie zostanie wykorzystana na szkodę partii i klasy robotniczej.

IV.

Naczelne władze partii

29. Najwyższa władza Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego jest Zjazd partii. Zjazdy zwyczajne zwołuje się przynajmniej raz na cztery lata. Zjazdy nadzwyczajne zwołuje Komitet Centralny partii z własnej inicjatywy lub na żądanie co najmniej 1/3 ogólnej liczby członków, którzy byli reprezentowani na ostatnim Zjeździe partyjnym. Zwołanie Zjazdu partyjnego i porządek dzienny ogłasza się na co najmniej półtora miesiąca przed Zjazdem. Zjazdy nadzwyczajne zwołuje się w terminie dwumiesięcznym.

Zjazd uważa się za prawomocny, jeśli reprezentowana jest na nim co najmniej połowa wszystkich członków partii, którzy byli reprezentowani na ostatnim zjeździe zwyczajnym.

Normy przedstawicielstwa na Zjeździe partii ustala Komitet Centralny.

30. W razie niezwołania przez Komitet Centralny partii Zjazdu nadzwyczajnego we wskazanym w punkcie 29 terminie, organizacje, które zażądały zwołania Zjazdu nadzwyczajnego, mają prawo stworzyć komitet organizacyjny, któremu przysługują uprawnienia Komitetu Centralnego partii w zakresie zwołania Zjazdu nadzwyczajnego.

31. Zjazd:

a) wysłuchuje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Centralnego partii, Centralnej Komisji Rewizyjnej i innych organizacji centralnych;

b) dokonuje rewizji i zmian w programie i w statucie partii;

c) wytycza linię taktyczną partii w podstawowych kwestiach polityki bieżącej;

d) wybiera Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i Centralną Komisję Rewizyjną.

32. Komitet Centralny partii i Centralna Komisja Rewizyjna wybierane są w składzie ustalonym przez Zjazd. W wypadku zdekompletowania Komitetu Centralnego skład jego uzupełnia się wybranymi przez Zjazd zastępcami.

33. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego odbywa co najmniej jedno posiedzenie plenarne na sześć miesięcy. Zastępcy członków KC obecni są na posiedzeniach plenarnych Komitetu Centralnego z prawem głosu doradczego.

34. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego tworzy: dla kierowania pracą KC w okresie między posiedzeniami plenarnymi — Prezydium, dla kierowania pracą bieżącą, głównie w dziedzinie organizowania kontroli wykonania uchwał partii i doboru kadr — Sekretariat.

35. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego tworzy przy KC Komitet Kontroli Partyjnej.

Komitet Kontroli Partyjnej przy KC partii:

a) kontroluje przestrzeganie dyscypliny partyjnej przez członków i kandydatów na członków partii, pociąga do odpowiedzialności komunistów, winnych naruszenia programu i statutu partii, dyscypliny partyjnej i państwowej, oraz winnych naruszenia moralności partyjnej (oszukiwanie partii, nieuczciwość i nieszczerść wobec partii, oszczerstwo, bluźnierstwo, niemoralny tryb życia itd.);

b) rozpatruje odwołania od uchwał KC komunistycznych partii republik związkowych, krajowych i obwodowych komitetów partii w sprawie wydalenia z partii i kar partyjnych;

c) w republikach, krajach i obwodach ma swych pełnomocników, niezależnych od terenowych władz partyjnych.

36. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego w okresie między zjazdami kieruje całą działalnością par-

ti, reprezentuje partię w stosunkach z innymi partiami, organizacjami i instytucjami, organizuje różne instytucje partii i kieruje ich działalnością, planuje redakcje centralnych organów prasowych, pracujących pod jego kontrolą i zatwierdza redakcje partyjnych organów prasowych większych organizacji terenowych, organizuje instytucje o znaczeniu społecznym i kieruje nimi, dysponuje siłami i środkami partii, zarządza centralną kasą.

Komitet Centralny nadaje kierunek pracy centralnych organizacji radzieckich i społecznych poprzez grupy partyjne w tych organizacjach.

37. W celu wzmocnienia kierownictwa i pracy politycznej Komitet Centralny partii ma prawo tworzyć wydziały polityczne i wyznaczać organizatorów partyjnych KC na poszczególnych odcinkach budownictwa socjalistycznego, nabierających szczególnie ważnego znaczenia dla gospodarki narodowej i całego kraju, jak również — w miarę wykonywania przez wydziały polityczne ich zadań — znosić je lub przekształcać w zwyczajne organa partyjne zbudowane według zasady produkcyjno-terytorialnej.

Wydziały polityczne działają na zasadzie specjalnych instrukcji zatwierdzonych przez Komitet Centralny.

38. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego regularnie informuje organizacje partyjne o swojej pracy.

39. Centralna Komisja Rewizyjna rewiduje: a) szybkość i właściwy tryb załatwiania spraw w centralnych organach partii oraz sprawność aparatu Sekretariatu KC; b) kasę i instytucje Komitetu Centralnego partii.

V.

Obwodowe, krajowe i republikańskie organizacje partii

40. Najwyższą władzą obwodowej, krajowej i republikańskiej organizacji partyjnej jest obwodowa, krajowa konferencja partyjna lub Zjazd komunistycznej partii republiki związkowej, a w okresie między nimi — Komitet Obwodowy, Krajowy, KC komunistycznej partii republiki związkowej. W działalności swej kierują się one uchwałami Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i jej organów kierowniczych.

41. Zwyczajną konferencję obwodową, krajową lub Zjazd komunistycznej partii republiki związkowej zwołuje Komitet Obwodowy, Krajowy, KC komunistycznej partii republiki związkowej raz na półtora roku, a nadzwyczajną — na mocy uchwały Komitetu Obwodowego, Komitetu Krajowego, KC komunistycznej partii republiki związkowej albo na żądanie 1/3 ogólnej liczby członków organizacji objętych przez obwodową, krajową, republikańską organizację partyjną.

Normy przedstawicielstwa na konferencje obwodową, krajową, Zjazd komunistycznej partii republiki związkowej ustala Komitet Obwodowy, Komitet Krajowy, KC komunistycznej partii republiki związkowej.

Konferencja obwodowa, krajowa, Zjazd komunistycznej partii republiki związkowej wysłuchuje i zatwierdza referaty sprawozdawcze Komitetu Obwodowego, Krajowego, KC komunistycznej partii republiki związkowej, Komisji Rewizyjnej i innych obwodowych, krajowych, republikańskich organizacji, omawia zagadnienia pracy partyjnej, radzieckiej, gospodarczej, związkowej w obwodzie, kraju lub republice i wybiera Komitet Obwodowy, Komitet Krajowy, KC komunistycznej partii republiki związkowej, Komisję Rewizyjną i delegatów na Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

42. Obwodowe, krajowe komitety, KC komunistycznych partii republik związkowych wybierają odpowiednio organa wykonawcze w składzie nie przekraczającym 11 osób, wśród nich trzech sekretarzy, których zatwierdza KC partii. Sekretarzy obowiązują co najmniej pięcioletni staż partyjny.

W komitetach obwodowych i krajowych partii, w KC komunistycznych partii republik związkowych stwarza się sekretariaty do rozpatrywania zagadnień bieżących i sprawozdania wykonania. O powziętych uchwałach Sekretariat referuje odpowiedniej egzekutywie Komitetu Obwodowego, Komitetu Krajowego, KC komunistycznej partii republiki związkowej.

43. Komitet Obwodowy, Komitet Krajowy, KC komunistycznej partii republiki związkowej organizuje różne instytucje partii w granicach obwodu, kraju, republiki, kierując ich działalnością, zapewnia nieugięte wykonanie dyktand partii, rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu nieubłaganego stosunku do braków, kierując marksistowsko-leninowskim szkoleniem członków i kandydatów partii, organizuje prace w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących, planuje redakcje obwodowego, krajowego, republikańskiego organu prasowego pracującego pod jego kontrolą, nadaje kierunek działalności obwodowych, krajowych, republikańskich organizacji radzieckich i społecznych za pośrednictwem istniejących w tych organizacjach grup partyjnych, organizuje i prowadzi własne instytucje o znaczeniu ogólnym dla obwodu, kraju, republiki, dysponuje w granicach swej organizacji siłami i środkami partii, zarządza obwodową, krajową, republikańską kasą partyjną, systematycznie informuje Komitet Cen-

tralny partii i składa w ustalonych terminach Komitetowi Centralnemu sprawozdanie ze swej działalności.

44. Plenum Komitetu Obwodowego, Komitetu Krajowego, KC komunistycznej partii republiki związkowej zwołuje się co najmniej raz na dwa miesiące.

45. Organizacje partyjne republik autonomicznych oraz narodowościowych i innych obwodów wchodzących w skład krajów i republik związkowych pracują pod kierownictwem komitetów krajowych, KC komunistycznych partii republik związkowych i w swym życiu wewnętrznym kierują się postanowieniami zawartymi w rozdziale V statutu partii, dotyczącymi organizacji obwodowych, krajowych i republikańskich.

VI.

Okręgowe organizacje partii

46. W obwodach, krajach i republikach, w których istnieją okręgi, tworzy się w tych ostatnich okręgowe organizacje partyjne.

Najwyższą władzą okręgowej organizacji partyjnej jest okręgowa konferencja partyjna, zwoływana przez Komitet Okręgowy co najmniej raz na półtora roku, konferencja nadzwyczajna zwołuje się na mocy uchwały Komitetu Okręgowego albo na żądanie 1/3 ogólnej liczby członków organizacji objętych przez organizację okręgową.

Konferencja okręgowa wysłuchuje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Okręgowego, Komisji Rewizyjnej i innych okręgowych organizacji partyjnych, wybiera Komitet Okręgowy partii, komisję rewizyjną i delegatów na konferencje obwodową, krajową lub Zjazd komunistycznej partii republiki związkowej.

47. Komitet Okręgowy wybiera egzekutywę w składzie nie przekraczającym 9 osób, w tym trzech sekretarzy Komitetu Okręgowego. Sekretarzy obowiązują trzyletni staż partyjny. Sekretarzy Komitetu Okręgowego zatwierdza Komitet Obwodowy, Krajowy, KC komunistycznej partii republiki związkowej.

Plenum Komitetu Okręgowego zwołuje się co najmniej raz na półtora miesiąca.

48. Komitet Okręgowy organizuje różne instytucje partii w granicach okręgu i kieruje ich działalnością zapewnia nieugięte wykonanie dyktand partii, rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu nieubłaganego stosunku do braków, kierując marksistowsko-leninowskim szkoleniem członków i kandydatów partii, organizuje prace w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących, planuje redakcje okręgowego organu partyjnego, pracującego pod jego kierownictwem i kontrolą, nadaje kierunek działalności okręgowych organizacji radzieckich i społecznych za pośrednictwem istniejących w nich grup partyjnych, organizuje własne instytucje na szczeblu okręgu, dysponuje w granicach okręgu siłami i środkami partii, zarządza okręgową kasą partyjną.

VII.

Miejskie i rejonowe (wiejskie i miejskie) organizacje partii

49. Miejska, rejonowa konferencja partyjna zwołuje Komitet Miejski, Rejonowy co najmniej raz na rok, konferencje nadzwyczajne — na mocy uchwały Komitetu Miejskiego, Rejonowego lub na żądanie 1/3 ogólnej liczby członków organizacji objętych przez organizację miejską, rejonową.

Konferencja miejska, rejonowa wysłuchuje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Miejskiego, Rejonowego, Komisji Rewizyjnej i innych miejskich, rejonowych organizacji, wybiera Komitet Miejski, Rejonowy, Komisję Rewizyjną i delegatów na konferencje krajową, obwodową lub na Zjazd komunistycznej partii republiki związkowej.

50. Komitet Miejski, Rejonowy wybiera egzekutywę w składzie 7 — 9 osób oraz trzech sekretarzy Miejskiego, Rejonowego Komitetu partii, sekretarzy Miejskiego, Rejonowego Komitetu obowiązujące co najmniej trzyletni staż partyjny. Sekretarzy Komitetu Miejskiego i Rejonowego zatwierdza Komitet Obwodowy, Komitet Krajowy, KC komunistycznej partii republiki związkowej.

51. Komitet Miejski, Rejonowy organizuje i zatwierdza podstawowe organizacje partyjne w przedsiębiorstwach, sowchozach, MTS, kołchozach i instytucjach, kierując ich działalnością i prowadząc ewidencje komunistów, zapewnia wykonanie dyktand partii, rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu nieubłaganego stosunku do braków, organizuje marksistowsko-leninowskie szkolenie członków i kandydatów partii, prowadzi prace w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących, planuje redakcje miejskiego, rejonowego organu partyjnego, pracującego pod jego kierownictwem i kontrolą, nadaje kierunek działalności miejskich, rejonowych organizacji radzieckich i społecznych za pośrednictwem istniejących w nich grup partyjnych, dysponuje w granicach miasta i rejonu siłami i środkami partii, zarządza miejską, rejonową kasą partyjną. Komitet Miejski, Rejonowy składa Komitetowi Obwodowemu, Krajowemu, KC komunistycznej partii republiki związkowej sprawozdanie ze swej działalności w terminach i w formie ustalonej przez Komitet Centralny partii.

52. Plenum Komitetu Miejskiego, Rejonowego zwołuje się co najmniej raz na miesiąc.

53. W wielkich miastach, za zgodą KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, tworzy się organizacje dzielnicowe, podporządkowane Komitetowi Miejskiemu.

VIII.

Podstawowe organizacje partii

54. Podstawą partii są podstawowe organizacje partyjne.

Podstawowe organizacje partyjne tworzy się w fabrykach, zakładach przemysłowych, sowchozach, MTS i innych przedsiębiorstwach gospodarczych, w kołchozach, w jednostkach Armii Radzieckiej i marynarki wojennej, we wsiach, w instytucjach, uczelniach itp., w których jest co najmniej 3 członków partii.

W przedsiębiorstwach, w kołchozach, w instytucjach itp., w których jest mniej niż 3 członków partii, tworzy się grupy kandydatów lub grupy partyjno-komsomolskie, na których czele stoi organizator partyjny, wyznaczony przez Komitet Rejonowy, Komitet Miejski partii lub Wydział Polityczny.

Podstawowe organizacje partyjne są zatwierdzane przez komitety rejonowe, miejskie albo przez odpowiednie wydziały polityczne.

55. W przedsiębiorstwach, instytucjach, kołchozach itp., gdzie jest ponad 100 członków i kandydatów partii w łonie ogólnej podstawowej organizacji partyjnej obejmującej całą przedsiębiorstwo, instytucję itp., mogą być organizowane — w każdym poszczególnym wypadku za zgodą Komitetu Rejonowego, Komitetu Miejskiego lub odpowiedniego Wydziału Politycznego — organizacje partyjne w oddziałach, na odcinkach produkcyjnych, w wydziałach itp.

W łonie organizacji oddziałowych, odcinkowych itp., jak również w łonie podstawowych organizacji partyjnych, liczących mniej niż 100 członków i kandydatów, mogą być tworzone grupy partyjne według brygad, agrogatów przedsiębiorstwa.

56. W wielkich przedsiębiorstwach i instytucjach liczących ponad 300 członków i kandydatów partii — mogą powstać — w każdym poszczególnym wypadku za zgodą Komitetu Centralnego partii — komitety partyjne, przy czym oddziałowe organizacje partyjne tych przedsiębiorstw i instytucji otrzymują prawa podstawowej organizacji partyjnej.

57. Podstawowa organizacja partyjna utrzymuje więź między masami robotników, chłopów i inteligencji a kierowniczymi organami partii. Zadaniem jej jest:

a) praca agitacyjna i organizacyjna wśród mas o realizację partyjnych haseł i uchwał przy zapewnieniu kierownictwa prasą zakładową (gazetki wielonakładowe, gazetki ścienne itp.);

b) wciąganie do partii nowych członków i ich wychowanie polityczne;

c) organizacja szkolenia politycznego członków i kandydatów partii i kontrola nad opanowaniem przez nich minimum wiadomości w dziedzinie marksizmu-leninizmu;

d) współdziałanie z Komitetem Rejonowym, Komitetem Miejskim lub Wydziałem Politycznym w całej jego praktycznej działalności;

e) mobilizowanie mas w przedsiębiorstwach, w sowchozach, kołchozach itp. do wykonywania planu produkcyjnego, umacnianie dyscypliny pracy i rozwijanie współzawodnictwa socjalistycznego;

f) walka z niezaradnością i z brakiem gospodarności w prowadzeniu pracy przedsiębiorstw, sowchozów, kołchozów oraz codzienna troska o poprawę warunków kulturalno-bytowych robotników, urzędników i kołchoźników;

g) rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu bezkompromisowego stosunku do braków;

h) czynny udział w gospodarczym i politycznym życiu kraju.

58. W celu zwiększenia roli podstawowych organizacji partyjnych w przedsiębiorstwach produkcyjnych i handlowych, w tym w sowchozach, kołchozach i MTS, oraz ich odpowiedzialności za stan pracy przedsiębiorstw — organizacjom tym przyznaje się prawo kontroliowania działalności administracji przedsiębiorstwa.

Organizacje partyjne w ministerstwach, które wskutek specyficznych warunków pracy instytucji radzieckich nie mogą korzystać z funkcji kontroli, obowiązane są sygnalizować o niedociągnięciach w pracy instytucji, stwierdzać niedociągnięcia w pracy ministerstwa i jego poszczególnych pracowników i kierować swoje materiały i uwagi do KC oraz do kierowników ministerstwa.

Sekretarzy podstawowych organizacji partyjnych w ministerstwach zatwierdza Komitet Centralny partii.

Wszyscy komuniści — pracownicy centralnego aparatu ministerstwa wchodzi w skład jednej wspólnej dla całego ministerstwa organizacji partyjnej.

(Dokończenie na stronie 6)

Projekt statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(Dokończenie ze strony 5)

59. Do prowadzenia pracy bieżącej podstawa organizacja partyjna wybiera na okres jednego roku egzekutywę w składzie nie przekraczającym 11 osób.

Egzekutywy podstawowych organizacji partyjnych tworzy się w organizacjach partyjnych liczących co najmniej 15 członków partii.

W organizacjach partyjnych liczących mniej niż 15 członków partii egzekutywy nie tworzy się, lecz wybiera się sekretarza podstawowej organizacji partyjnej.

W celu szybkiego kształtowania i wychowywania członków partii w duchu kolektywnej kierownictwa przyznaje się oddziałowym organizacjom partyjnym liczącym nie mniej niż 15, ale nie więcej niż 100 członków partii, prawo wybierania egzekutywy oddziałowej organizacji partyjnej w składzie od 3 do 5 osób, a organizacjom liczącym ponad 100 członków partii — od 5 do 7 osób.

W podstawowych organizacjach partyjnych obejmujących nie więcej niż 100 członków partii pracę partyjną prowadzi z reguły pracownicy partyjni, którzy nie są wolni od pracy w produkcji.

Sekretarzy podstawowych i oddziałowych organizacji partyjnych obowiązuje co najmniej roczny staż partyjny.

IX.

Partia a Komsomol

60. WLKSM prowadzi swą pracę pod kierownictwem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. KC WLKSM, będąc kierownictwem organem Komsomolu, podlega KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Działalność terenowych organizacji WLKSM nadaje kierunek oraz kontroluje ją odnośnie republikańskie, krajowe, obwodowe, miejskie i rejonowe organizacje partyjne.

61. Członkowie WLKSM, którzy są członkami lub kandydatami partii, z chwilą wstąpienia do partii opuszczają szereg Komsomolu, jeśli nie zajmują kierowniczych stanowisk w organizacjach komsomolskich.

62. WLKSM jest aktywnym pomocnikiem partii w całym budownictwie państwowym i gospodarczym. Organizacje komsomolskie powinny być w praktyce aktywnymi realizatorami dyktów partyjnych we wszystkich dziedzinach budownictwa socjalistycznego, zwłaszcza zaś tam, gdzie nie ma podstawowych organizacji partyjnych.

63. Organizacje komsomolskie mają prawo szerokiej inicjatywy w omawianiu i wysuwaniu przed właściwymi organizacjami partyjnymi wszystkich zagadnień dotyczących pracy przedsiębiorstwa, kołchozu, sowchozu, instytucji, zagadnień związanych z zadaniami usuwania braków w ich działalności oraz udzielania im niezbędnej pomocy w ulepszeniu pracy, w organizowaniu socjalistycznego współzawodnictwa, w przeprowadzaniu masowych kampanii itd.

X.

Organizacje partyjne

w Armii Radzieckiej, marynarce wojennej i transporcie

64. Kierownictwo pracą partyjną w Armii Radzieckiej i marynarce wojennej sprawują główne zarządy polityczne Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej ZSRR, a w transporcie — zarządy polityczne ministerstwa komunikacji ZSRR, Floty Morskiej ZSRR i Floty Rzecznej ZSRR, działające na prawach wydziałów KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Organizacje partyjne w Armii Radzieckiej, marynarce wojennej i w transporcie pracują na zasadzie specjalnych instrukcji, zatwierdzanych przez Komitet Centralny.

65. Szefów wydziałów politycznych okręgów, flot i armii oraz szefów kolejowych wydziałów politycznych obowiązuje pięcioletni staż partyjny, szefów wydziałów politycznych dywizji i brygad — trzyletni staż partyjny.

66. Organa polityczne obowiązuje się utrzymywać ścisłą łączność z terenowymi komitetami partyjnymi w drodze stałego udziału kierowników organów politycznych w działalności terenowych komitetów partyjnych, jak również w drodze systematycznego stawiania na porządku dziennym posiedzeń komitetów partyjnych przez szefów organów politycznych sprawozdań z pracy politycznej w jednostkach wojskowych i z pracy wydziałów politycznych w transporcie.

XI.

Grupy partyjne

w organizacjach pozapartyjnych

67. Na wszystkich zjazdach, naradach i w obieralnych organach radzieckich, związkowych, spółdzielczych i innych organizacji masowych, w których jest co najmniej trzech członków partii, organizuje się grupy partyjne, których zadaniem jest wszechstronne umacnianie wpływów partii i realizowanie jej polityki wśród bezpartyjnych, umacnianie dyscypliny partyjnej i państwowej, walka z biurokratyzmem, kontrola wykonania dyktów partyjnych i radzieckich. Do prowadzenia prac bieżących grupa wybiera sekretarza.

68. Grupy partyjne są podporządkowane jednemu z organów partyjnych (KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związku, Komitet Krajowy, Obwodowy, Okręgowy, Miejski, Rejonowy).

Grupy obowiązane są we wszystkich sprawach ściśle i niewzruszenie kierować się uchwałami kierowniczych organów partyjnych.

XII.

Fundusze partii

69. Fundusze partii i tej organizacji składają się ze składek członkowskich, dochodów z instytucji partii i innych wpływów.

70. Miesięczne składki członkowskie dla członków partii i kandydatów ustala się w następującej wysokości (w procentach od zarobku):

zarabiający			
miesięcznie:	do 500 r.	placą 1/2 %	
	ponad 500 r.		
	lecz nie więcej		
	niż 1000 r.	„ 1 „	
	„ od 1001 r. do 1500 r.	„ 1 1/2 „	
	„ od 1501 r. do 2000 r.	„ 2 „	
	„ ponad 2000 r.	„ 3 „	

71. Składki wpisowe pobiera się przy wstąpieniu w poczet kandydatów w wysokości 2 proc. od otrzymywanego zarobku miesięcznego.

Młodzież trzeba szkolić

by zapewnić stały dopływ wykwalifikowanych kadr

Szkoleniu zawodowemu młodzieży i podnoszeniu jej kwalifikacji bez odrywania od pracy poświęcił wiele uwagi tow. Bierut na VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR. Poruszając ten problem tow. Bierut zaakcentował jego znaczenie stwierdzając m.in.:

„Zagadnienia szkolenia bez odrywania od pracy, wyuczenia zawodu i podniesienia kwalifikacji staje się więc w stosunku do młodzieży zagadnieniami szczególnie palącymi i ważnymi. Trzeba, żebyśmy to wszyscy dokładnie zrozumieli, trzeba w nowej sytuacji pracować po nowemu. Trzeba pamiętać, że chodzi nam nie tylko o siłę roboczą, lecz o siłę roboczą wykwalifikowaną”.

Przykład BZG

Główną formą szkolenia młodzieży bez odrywania jej od pracy — obok kursów przyzakładowych — jest bezspornie przekazywanie doświadczeń i umiejętności robotnikom — niewykwalifikowanym wprost przy maszynach przez majstrów i wykwalifikowanych robotników. Metoda ta skutecznie stosuje się w Białostockich Zakładach Garbarskich.

Wykwalifikowani robotnicy Krzysiek Kupczewski i Lubekki przeszkolili w ten sposób pięćosobowy zespół młodzieży „b” z działu mokrego do robót przy ręcznym szorowaniu skór. Robota ta wymaga umiejętności ostrzenia „kosi” i „degla” oraz posługiwania się tymi narzędziami, inaczej bowiem będą się one ślizgały po skórze lub też będą kaleczyły ją. W brygadzie najlepiej obecnie „szoruje” Jan Jasiak, przewodniczący koła ZMP.

Na rozciągacze — „rek maszyn” — służące do zmniejszania skór przeszkolili w ten sposób ponadto Stanisław Szostko, Stanisław Rusiłowicz i Józef Gawryluk przez robotnika Nikołaja Bakunowicza, a Jan Grochowski zapoznany został gruntownie z działalnością łuparki — „szpalmaszyny” — służącej do łupania skóry (z jednej grubej robie na dwóch cienkich) przez robotnika Bobra.

Młodzi robotnicy Jasiuk i Karpowicz z brygady młodzieżowej, Gawryluk i inni przyszli do pracy ze wsi i dzięki szkoleniu zdobyli za wód garbarza. Było to możliwe dzięki temu, że kierownictwo garbarni docenia znaczenie szkolenia młodzieży, planuje to szkolenie i realizuje nakreślone plany. Robotnicy Mieczysław Grochowski i Jan Wierzbicki szkoła na strugarce — „felemaszyne”. Do szkolenia biera młodzieżow

ców — Kazimierza Górala i Mikołaja Worobieja.

O ile jednak w Białostockich Zakładach Garbarskich prowadzi się szkolenie i daje ono dobre rezultaty, to w wielu innych zakładach białostockich jest ono niedoceniane, jeżeli już nie bagatelizowane.

We Wschodnich Zakładach Przemysłu Welnianego, gdzie młodzież stanowi 20 proc. załogi, Aleksander Bek — instruktor szkolenia metoda Kowalowa prowadzi szkolenie jedynie na tkalni. Praca Beki mimo początkowych trudności daje zadowalające rezultaty. Bek pracuje wydajnie i można się spodziewać, że z czasem jego uczniowie: Kazimierz Minczewski, Cecylia Szamreta i Waleria Onopa będą systematycznie wykonywali swoje bazy akordowe.

Dość gorzej przedstawia się jednak praca w innych działach, a zwłaszcza w przędzalni i przewijalni, gdzie brak robotników i niewykonywanie baz akordowych są jeszcze zjawiskami dość często spotykanymi, a jednak kierownictwo nie pomyślało dotąd o zapobieżeniu temu właśnie przez szkolenie.

A są warunki ku temu. Dyrektor techniczny ob. Sidorowicz w czasie rozmowy z nami stwierdził, że są fundusze na to, aby przodującym robotnikom wypłacać średnią gażę i powierzyć funkcje instruktorów metody Kowalowa i że te zmiany dałyby się przeprowadzić najpóźniej w przeciągu tygodnia. Dlaczego więc nie uczyniono tego dotąd?

Zakład napotyka na największe trudności przy zmianie asortymentu produkcji. Jest to zupełnie zrozumiałe. Jeżeli wielu członków załogi w normalnych warunkach powoduje braki w produkcji i nie wykonuje baz akordowych, to te niedociągnięcia będą tym większe przy produkcji nowego asortymentu, kiedy robotnicy nie znają włożenia, składu mieszanki, budowy itp.

I stąd znów wynika nagła potrzeba szkolenia, podniesienia kwalifikacji robotników, a zwłaszcza młodzieżowców — i przygotowania załogi operatywnej, która mogłaby szybko opanować tajniki produkcji nowego asortymentu tkanin, — wykonać plan w nowym asortymencie.

Zapracowany kierownik

W gorszym świetle niż we Wschodnich Zakładach Przemysłu Welnianego przedstawia się sprawa szkolenia młodzieży w Fabryce Chemicznej, podległej Białostockim Zakładom Przemysłu Terenowego.

W fabryce tej po prostu nie prowadzi się żadnego szkolenia. Nie dlatego, żeby w zakładzie tym szkolenie nie było potrzebne. Tego nie można powiedzieć. W dziale past tej fabryki pracuje brygada złożona ze starszych robotników i na wypadek choroby jednego z członków brygady nie byłoby zastępstwa. Gorzej jeszcze będzie wyglądała produkcja suchej zaprawy do podłóg — „Tempa”, którą fabryka uruchomiła w najbliższym czasie, gdyż robotnicy nie są zaznajomieni z tego rodzaju produkcją.

Właściwie przyczyną braku zainteresowania dla szkolenia poznajemy w czasie rozmowy z kierownikiem Fabryki Chemicznej tow. Kamińskim. Tow. Kamiński oświadczył, że „trudno jest samemu wszystkim dogodzić, gdyż jest tak zapracowany, że nie ma nawet czasu na czytanie prasy, przestudiowanie wskazań VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR i bardzo często zasypia ze zmęczenia w ubranii, a wszystko dlatego, że nie ma zastępstwa”.

Tow. Kamiński mówiąc te słowa, nie zdawał sobie jednak sprawy z tego, że świadczą one przeciwko niemu. Nie znając wskazań VII Plenum i nie czytając prasy, która VII Plenum poświęca dużo uwagi, nie zna on tym samym zasad pracy „po nowemu”, znaczenia szkolenia młodzieży i wielu innych doniosłych zagadnień poruszanych na VII Plenum KC PZPR przez tow. Bierut, m. in. nowych metod kierownictwa. Nic więc dziwnego, że tow. Kamiński pozostał przez to daleko w tyle za innymi. A mógłby z powodzeniem wziąć przykład z majstra Jana Mucharskiego z garbarni, który zapoznał robotnika Edwarda Urbanowicza z wszystkimi procesami technologicznymi przy produkcji skóry miękkiej i twardej i umożliwił mu zdobycie kwalifikacji majstra. Gdyby tow. Kamiński przeszkolił któregoś z przodujących młodzieżowców na swego zastępcę nie musiałby wtedy tak się zapracowywać, zyskując jednocześnie czas na szkolenie dla siebie i zorganizowanie szkolenia dla młodych robotników.

Nie chcemy pokazywać w ramach tego artykułu stosunku do szkolenia młodzieży w innych zakładach. Zagadnienie szkolenia młodzieży jest na ogół dotąd niedoceniane i lekceważone. Wskazania VII Plenum KC PZPR nakazują jednak zmienić ten stan rzeczy i uchwalić te należyte konsekwentnie realizować.

St. Gajek

O udział mas chłopskich w kierowaniu spółdzielczością wiejską

Na marginesie projektu zmian statutowych GS-ów

Rozpoczynający się 24 sierpnia w Warszawie Kongres spółdzielczości zaopatrzenia i skupu rozpatrzy ważne zagadnienia dalszego rozwoju Gminnych Spółdzielni. Kongres zreasumuje dorobek Centrali Spółdzielni Rolniczych „Samopomoc Chłopska”, która wyparła w poważnym stopniu z wymiany towarowej między miastem a wsią prywatnego pośrednika, spekulanta, kupca, zwłaszcza jeśli chodzi o rozprowadzenie towarów przez myślowych, gdzie zwycięstwo spółdzielczości wiejskiej jest już całkowite. Kongres wypracuje m. in. wytyczne i metody działania spółdzielczości zaopatrzenia i skupu koniecznie dla intensyfikacji realizacji najważniejszego zadania w obecnym okresie naszego budownictwa socjalistycznego — zacieśnienia spójni ekonomicznej między miastem a wsią.

Pomyślnie wywiązanie się z zadań jakie stoją dziś przed spółdzielczością zaopatrzenia i skupu uwarunkowane jest przeanalizowaniem i usunięciem błędów i niedociągnięć, jakie dotychczas miały miejsce w działalności tej wielkiej organizacji gospodarczej. Albowiem, aby skutecznie walczyć o zwiększenie produkcji rolnej i poprawę zaopatrzenia miast, aby likwidować destrukcyjną robotę kulaków i spekulantów, aby walczyć z powrotem o socjalistyczną przebudowę wsi,

słowem, aby wy pełniać nowe, trudne zadania postawione przez VII Plenum KC PZPR, trzeba usprawnić organizację spółdzielczości wiejskiej, udoskonalić metody pracy, przyciągnąć do niej jak najszersze rzesze członków spółdzielni.

Stąd też wyrasta projekt zmian statutowych, jakie CRS przedstawi delegatom Kongresu. Celem wszystkich projektowanych reform statutowych opracowanych przez kierownictwo CRS-u jest maksymalne aktywizowanie 3-milionowej armii członków zrzeszonych w spółdzielczości zaopatrzenia i skupu, usunięcie podstawowej przeszkody hamującej do tychczas działalność placówek spółdzielczych — niedostateczny udział w ich pracach masy chłopskiej. Gminne Spółdzielnie służące winny przede wszystkim pracującym chłopstwem i pracujące chłopstwo powinno też w pełnym tego słowa znaczeniu sprawować w nich rządy. Dlatego projekt zmian statutowych przewiduje poważną rozbudowę samorządu spółdzielczego m. in. dzięki konsolidacji realizacji zasady obieralności władz spółdzielczych, również na szczeblu wojewódzkim, które dotych-

czas były mianowane. Po ważne zmiany zaprojektowane są również w organizacji władz spółdzielni w gminie. Dotychczas pracę GS-u z ramienia jej członków nadzorowały: komisja rewizyjna i gminna rada kontrolna, przy czym ta ostatnia nie mając ściśle określonych zadań, w praktyce nie wykazywała prawie żadnej aktywności. Według projektu statutu, a projekt ten spotkał się już z jednomyślnym poparciem na naradach wojewódzkich, jakie poprzedziły Kongres, na czelę gminnych spółdzielni stanie 9-15-osobowa gminna rada spółdzielcza, skupiająca w swoich rękach całokształt spraw związanych ze spółdzielczością zaopatrzenia i skupu na swoim terenie.

Oczyszczenie placówek spółdzielczych z elementów nieuczciwych i wrogich, podniesienie poziomu pracy sklepów i punktów skupu wymaga także rozszerzenia uprawnień czynników społecznych, działających bezpośrednio w poszczególnych jednostkach GS-ów. Projekt zmian statutowych u-

względnił i te potrzeby przez rozszerzenie praw i obowiązków komitetów członkowskich przy sklepach, przez obarczenie ich odpowiedzialnością za rozwój tych placówek oraz za pracę ludzi w nich zatrudnionych. Komitety członkowskie przestają być według nowego statutu organizacją zależną tylko rozdziałem atrakcyjnych towarów — stają się w całej pełni gospodarzami.

Istotna zmiana przewidziana została również w odniesieniu do zarządu GS-ów. Dotychczasowy statut nie określał okresu ich kadencji. Dlatego też na każdym walnym zgromadzeniu członków spółdzielni, a zgromadzenia takie odbywają się dwa razy do roku, uważano za niezbędne wybranie nowego zarządu. Toteż zarządy w większości placówek zmieniały się regularnie co 6 miesięcy, co oczywiście nie sprzyjało ciągłości pracy i sprawnemu działaniu spółdzielni. Projekt statutu, jaki przedstawiony zostanie Kongresowi, przewidywa dwuletnią kadencję za-

rzędu. Członek zarządu może być odwołany przedterminowo jedynie z bardzo ważnych przyczyn.

Projekt zmian statutowych podnosi także wysokość udziałów członkowskich. Dotychczasowy udział, który wynosił 9 zł nie pozostaje w żadnej proporcji do wartości towarów, jakimi rozporządza spółdzielnia i zmusza ją do korzystania z tanich wprawdzie, ale jednak kredytów bankowych, co pomniejsza dochody spółdzielni.

W Związku Radzieckim np. udział w spółdzielczości wiejskiej na samodzielne istnienie bez kredytów — u nas udziały te stanowiły dotychczas znikomy ułamek funduszy GS-u. Jednocześnie 9 złotych — to w porównaniu z możliwościami chłopca pracującego, gdy do brodyt jego znacznie wzrosł, wydatek aż nadbytu skromny i nie sprzyjający wzrostowi zainteresowania udziałowca pracą spółdzielni.

A przecież po to chłopci zrzeszają się w spółdzielnię, by własnym wysiłkiem organizować placówki gospodarcze służące ich własnym interesom zaspakajające najżywniejsze potrzeby wsi. Aby jak najbardziej zainteresować

chłopów pracujących pracą spółdzielni i zachęcić ich do członkostwa projekt zmian statutowych przewiduje również podział pewnej części czystego dochodu między członków (20%) i zapewni im pierwszeństwo przy zakupach.

A zatem sens wszystkich zmian statutowych zaprojektowanych przez kierownictwo CRS-u sprowadza się do tego: chcąc, by spółdzielnie lepiej zaspakajaly Twoje potrzeby, by pracowały sprawniej, by przynosiły Ci dochód, pracuj aktywnie w jej organach, bądź jej prawdziwym współgospodarzem, tęp nadużyca, bacz, by rozwijała się ona nieustannie. Spółdzielnia gminna jest Twoją spółdzielnią. Chroni Cię przed kulałkami wyżywkami. Jej dobro jest Twoim dobrem. Twoja spółdzielnia prowadzi Cię do lepszego życia. W kolektywnym trybie Twoja lepsza, zamożniejsza przyszłość. Powszechnie udoskonalenie pracy spółdzielni gminnych i rozwój wszelkich form spółdzielczości wiejskiej — to realizacja wskazań towarzysza Bieruta o umocnieniu spójni gospodarczej między miastem a wsią, to stopniowa likwidacja naszych trudności gospodarczych, to jeden z odcinków frontu w naszej walce o silną Polskę, o socjalizm, o pokój.

W.P.

Wybory... z ramienia Wall Street

W związku ze zbliżającym się w USA dniem 4 listopada, datą wyborów prezydenckich, kampania wyborcza zajmuje na łamach amerykańskich gazet coraz więcej miejsca.

W poprzednich wyborach (rok 1948) na ogólną liczbę 94 milionów wyborców, około połowa, bo 44 miliony, nie głosowała. 7.700 tys. wyborców odebrało prawo głosu, bo nie uiszcili podatku wyborczego. Pod pretekstem analfabetyzmu, bądź też na skutek cenzury osiadłości usunęło to od udziału w wyborach 4.800 tys. osób. 3.400 tys. wyborców nie oddało głosu, bowiem znajdowało się w podróży. 4.700 tys. — z powodu choroby, wreszcie — jak pisały wówczas gazety — 24 miliony wyborców „nie interesowały się wyborami”. Kandydat partii demokratycznej przeszedł 24 milionami głosów, tj. głosami około 1/4 ogółu wyborców.

Byłoby jednak błędem sądzić, że 24 miliony wyborców głosowało na kandydata wyrażającego ich interesy. Cały przebieg kampanii wyborczej w Stanach Zjednoczonych świadczy niezbicie, że kandydaci dwóch głównych partii reakcyjnych — republikańskiej i demokratycznej — które od wielu dziesięcioleci obsadzają stanowiska prezydentów, wiceprezydentów, gubernatorów, monopolizują mandaty członków kongresu i inne stanowiska w administracji rządowej — że kandydaci ci wyrażają w rzeczywistości interesy garstki potentatów Wall Street, sprzeczne z interesami narodu amerykańskiego.

Dla obecnych władców

USA — wielkich monopol — istnienie dwóch partii, zmieniających się u steru władzy, przedstawia dużą wygodę, pozwala bowiem oszukiwać masę, stwarzać złudzenie, że mają one do wyboru różnych kandydatów i że mogą wywierać wpływ na życie polityczne kraju w drodze głosowania na tę czy inną partię.

W lipcu obie partie wybrały na zjazdach swych kandydatów na prezydenta i wiceprezydenta. Angielska gazeta burżuazyjna „Manchester Guardian” pisała, że chicagowski zjazd partii republikańskiej dzielił się w rzeczywistości na dwa zjazdy: oficjalny zjazd partii nazwany przez korespondenta „cyrklem”, w którym zasiadali ludzie „mogący wpłynąć jedynie na samych siebie i stawać się posłusznymi trzodą”, — i drugi zjazd, obradujący w komfortowym hotelu chicagowskim, a nazwany przez korespondenta „radą bogów”. W „radzie” zasiadali: Winthrop Aldrich, prezydent rockefellerowskiego „Chase National Bank”, przedstawiciel bankierskiego Imperium Morgana, Thomas Watson, były wielbiciel Hitlera, obecnie zaś zwolennik faszyzacji USA i krajów zachodnich; Henry Ford II, który zaofiarował delegatom zjazdu 150 nowoludzkich samochodów, wreszcie osławiony John Foster Dulles. I właśnie „rada” nie zaś „cyrk”, zdecydowała o kandydaturze Eisenhowera — mianowicie Morganów, Rockefellerów, Dupontów, Mellonów, Fordów.

Jak urabiano delegatów zjazdu? Pisze o tym amerykański dziennikarz Drew Pe-

arson. Otóż gubernator stanu New York, Dewey, popierający kandydaturę Eisenhowera, wezwał do siebie delegatów ze stanu New York i uprzedził: „Jeszcze dwa i pół roku będę gubernatorem, a mam dobrą pamięć”. Podejrzanych o możliwość złamania nakazu ostrzegł, że po powrocie ze zjazdu nie zastaną na poprzednich miejscach ani jednego przyjaciel, ani jednego krewnego. Gazeta „New York Daily Mirror” pisała, że na samo przeforsowanie kandydatów wydano co najmniej 20 milionów dolarów.

W dwa tygodnie później w tym samym Chicago odbył się zjazd partii demokratycznej, w którym według doniesień prasy brało udział 150 milionerów. Zgodnie z wolą Wall Street na zjeździe wysuńto kandydaturę gubernatora stanu Illinois, Stevensona.

Było to oddawna z góry ukartowane. Tuba Wall Street gazeta „New York Times” reklamowała i popularyzowała Stevensona już w marcu r. 31 marca „przepowiedział” wysunięcie jego kandydatury Walter Lippman. I w „decydującym momencie” Harriman wycofał swą kandydaturę, opowiadając się za Stevensone.

Zarówno Stevenson, jak i Eisenhower są zwolennikami kontynuowania ultrareakcyjnego agresywnego kursu amerykańskiej polityki. Obaj są rzecznikami dalszego wyścigu zbrojeń, domagają się kontynuowania polityki agresywnej go paktu atlantyckiego, kontynuowania amerykańskiej interwencji w Korei, ingerencji w sprawy wewnętrzne innych krajów, pozostawienia w mocy antyrobotniczej ustawy Tafta-Hartley'a, przesładowania wszystkich elementów postępowych, wszystkich obrońców pokoju. W ten sposób Wall Street postarał się, aby bez względu na wyniki wyborów utrzymać ciągłość amerykańskiej polityki agresji w stosunku do zagranicy i faszyzacji ustroju w stosunkach wewnętrznych.

Przebieg obecnej kampanii wyborczej jeszcze raz przekazuje szerokie masy, że w kraju panuje dyktatura najbardziej agresywnych kół Wall Street. Toteż mnożą się oznaki niezadowolonych z antynarodowej polityki kół rządzących USA.

Fakty świadczą również, że w USA rosną siły, wyrażające interesy szerokich mas ludności. Do kampanii wyborczej stopniowo włącza się partia postępowca, walcząca o zaprzestanie wyścigu zbrojeń, o interesy ludzi pracy, o kój i bezpieczeństwo naro-

dów. Wodźce Wall Street usiłują sparaliżować działalność partii postępowej, w szeregu stanów pozbawiają ją ze względów „formalnych” prawa udziału w kampanii wyborczej, uniemożliwiają jej prowadzenie agitacji, występowanie przez radio, prowadzą przeciwko niej zacieklą nagonkę.

Niezależnie od wyniku zbliżających się wyborów, można stwierdzić, że przyszłość USA należy do sił postępu stojących w obronie interesów narodu, nie zaś do reakcyjnych partii, które pozostają na żołdzie Wall Street, które są wrogami własnego narodu i wszystkich narodów świata.

Naród niemiecki walczy o zjednoczenie

Fala protestów przeciwko wołennemu układowi ogólnemu o garnia coraz szersze koła społeczeństwa Niemiec zachodnich. Na zdjęciu: Demonstracja młodzieży przeciwko układowi o garnie w okolicy Dworca Zachodniego w Kolonii. Napisy na transparentie głoszą: „Układ ogólny oznacza nędzę i śmierć, traktat pokojowy — jedność i chleb”. Fot — CAP.

GAZETA SPORTOWA

Wojewódzkie mistrzostwa tenisowe w tym roku... bez kobiet

W dniach 15, 16 i 17 sierpnia na kortach Spółni w Olecku odbywały się tenisowe mistrzostwa naszego województwa w konkurencji seniorów i juniorów. Zawody te były zorganizowane z polecenia Wojewódzkiego Komitetu Kultury Fizycznej przez koło sportowe Spółni w Olecku.

Na starcie obok rutynowanych zawodników jak Leonard Kończewski, czy dr Adam Dowgird stanęła młodzież, która zarówno w pierwszych grach eliminacyjnych, półfinałowych, a nawet finałowych stawiała zaciekły opór swym starszym kolegom odnosząc niejednokrotnie piękne i zasłużone zwycięstwa.

II centralne zawody strzeleckie o mistrzostwo zrzeszeń sportowych, które rozegrane zostały w Szczecinie przyniosły siedem nowych rekordów Polski.

Na zdjęciu: Mieczysław Mazurek, nowy mistrz Polski w strzelaniu z łuku. CAF — fot. E. Podolski.

Masowy udział młodzieży w mistrzostwach województwa w dyscyplinie sportowej, która w Polsce sanacyjnej dostępna była dla małej grupki wybranych — najbogatszych jest niewątpliwym dowodem prawdziwej i serdecznej opieki, jaką otacza sportowców nasze ludowe państwo.

Uroczystego otwarcia mistrzostw dokonał przewodniczący WKHF, tow. Strycharski. Po części oficjalnej rozpoczęły się zawody.

W grze pojedynczej mężczyzn do finału, który zostanie rozegrany 24 sierpnia na kortach ORZZ w Białymstoku, zakwalifikowali się następujący zawodnicy: Stanisław Dryl — zesłoroczny mistrz województwa (Budowlani Białystok), Jerzy Bratoś (Spółnia Olecko), Tadeusz Berger (Unia Hajnówka), Bogdan Jaswik (Budowlani Białystok).

W grze podwójnej mężczyzn tytuł mistrzowski zdobyli para: Stanisław Dryl (Budowlani Białystok) i Leonard Kończewski (Spółnia Białystok) przed parą Tadeusz Berger i dr Adam Dowgird (Unia Hajnówka).

W grze pojedynczej juniorów mistrzostwo zdobył Ryszard Michalik (Spółnia Olecko) przed Waldemarem Dzikowskim (Budowlani Białystok) i Jerzym Wojtanem (Spółnia Białystok).

Na starcie zabrakło niestety, kobiet, co świadczy o ciągle jeszcze słabym zainteresowaniu się kobietą plękną, dającą wiele zadowolenia i emocji dyscypliną sportową, którą niewątpliwie jest tenis.

Spółni organizatorów, którzy pomimo pewnych niedociągnięć stanęli na wysokości powierzonego im zadania wyróżnić należy sekretarza Rady Okręgowej Spółni ob. Wacława Urbanowicza.

Tegoroczne mistrzostwa tenisowe spełniły swoją propagandową rolę i wykazały ogromny postęp pod względem poziomu sportowego i organizacyjnego w porównaniu z mistrzostwami lat ubiegłych. Stanisław Bajkos

W kilku słowach:

W czwartym dniu mistrzostw świata w siatkówce siatkarze polscy przegrali z Bułgarią 0:3. Porażka z Bułgarią zdecydowała o tym, iż Polacy nie weźmą udziału, lecz walczyć będą o miejsce od 7 do 11.

W dalszym ciągu trwającej w Helsinkach olimpiady zachodowej drużyna polska zwyciężyła Holandię 2:0. Po zwycięstwie w Holandii i nieudzielnym remisie z kandydatem na wicemistrza świata USA Polacy stali się rewidacją Olimpiady.

Drugi etap wyścigu kolarzkiego dookoła Polski z Olsztynu do Gdańska (190 km) wygrał Dąbkowski (CWKS I) przed Hadasiakiem i Zdunkiem. Dzięki temu zwycięstwu Dąbkowski został po dwóch etapach przedostatnim w wyścigu. W klasyfikacji drużynowej po dwóch etapach prowadzi CWKS I.

Na kortach tenisowych Ogniska w Sopocie odbyło się 20. uroczyste otwarcie XIV międzynarodowych mistrzostw Polski w tenisie. W turnieju bierze udział 83 zawodników w tym 25 kobiet.

W środę 20. m. rozpoczęły się pierwsze konkurencje lekkoatletyczne Spartakiady WP. Z uzyskanych wyników do najlepszych należą rezultaty skoku w dal mężczyzn, w którym trzech z wodników „przekroczyło 7 m. Zwyciężył w tej konkurencji rekordzista i mistrz Polski Grabowski z Krakowa wynikiem 7.30 m.

Z kraju zwycięskiego socjalizmu

Dla budowy komunizmu

Orska Fabryka Maszyn Budowlanych otrzymała zamówienie na 15-metrowe transportery dla Głównego Kanału Turkmeneńskiego z terminem dostawy do końca trzeciego kwartału br.

Wykonanie tego szacunkowego zamówienia polecono brygadzie Iwana Kuźniecowa, która słylnie z szybkiego tempa i wysokiej jakości pracy. Brygada energicznie wzięła się do pracy i wykonywała codziennie 250 — 300 procent. Na długo przed ustalonym terminem zmontowano i wysłano na miejsce budowy całą zamówioną partię transporterów.

Ostatnio fabryka osiągnęła nowy sukces: Wykonała ona pierwsze udoskonalone, zmechanizowane urządzenia do wzbijania pali żelbetowych. Wysokość urządzenia wynosi 25 metrów. Przy pomocy tego urządzenia wbicie 16-metrowego pala żelbetowego wymaga zaledwie 20 — 25 minut.

W oddziałach fabrycznych trwają obecnie przygotowania do uruchomienia produkcji nowych typów maszyn i mechanizmów dla potrzeb systemu nawadniającego Wołga — Don.

Plum Halina Gruszczyńska — Dubowa

Pani przyjęła wieść blada, bez kropli krwi, jednakże ani jeden mięsień nie drgnął jej w twarzy. Potem podniosła głowę i rzekła twardym, niemal męskim głosem:

— Wierzę, że Bóg tak tego nie pozostawił. Dorotka westchnęła, nikt się już nie odezwał ani słowem, dopiero po długiej chwili rzekł Jarosz:

— Ten las i te pola mają służyć niewątpliwie jako przepustkowno, aby bracia Jana Łysego, Ondrzej i Albrecht odstąpili od przymierza z Lipoltem Krajirzem z Land-szejna i zechcieli w przyszłości pomagać Rożemberkowi i Budziejowicom przeciw Lipol-towi, a gdyby zaszła potrzeba, szkodzić sprzymierzonym Jewiszowski i Janowi Sokolowi. A Kondrac ma być taranem, którym rozbił się jeszcze jeden majątek rodu starych Doudlebów!

— Bóg tego tak nie pozostawi — zawołała znowu pani Marketa, na co Jan odpowiedział:

— Nie możemy ciągle wymagać od Boga, aby się zajmował ludzkimi bezczynnościami. Skoro sprawiedliwość została naruszona, ci, których dotknęło bezprawie, sami ją sobie powinni zdobyć. A jeśli zawiodą wszystkie środki, droga pani ze Sławczu, trzeba będzie się zastanowić, jak za wszelką cenę dojść

swego prawa. Jestem za tym, aby sprawy nie odkładać. Mam plan, i żeby świat miał się przewrócić do góry nogami, nikt mnie nie odwiecie od jego przeprowadzenia. Widać Bóg sam skierował tutaj moje kroki!

— Znam cię, jesteś poważnym człowiekiem, Janie — odpowiedziała pani — wiem, że nie uczynisz nic nierozważnego, co by pogorszyło położenie mego małżonka.

— Tak, przede wszystkim muszą go zwolnić — oświadczył Jarosław. — Dużo myśleliśmy o tym po drodze.

Bracia byli zmęczeni i tak głodni, że nie mogli się nasycić.

Jan mówił, że jutro rozpoczną starania. Dziś potrzebują odpoczynku. Jeśli człowiek chce przedsięwziąć coś ważnego, musi to obmyśleć, a może to zrobić tylko wtedy, kiedy ma mózg wypoczęty. Tej sprawy jednak nie można odkładać. Zwrócił się do Zbyńka i prosił go, aby nie odjeżdżał, dopóki sprawa Dominika nie zostanie załatwiona.

Zbyniek zgodził się chętnie. Oczywiście, trudno znaleźć coś ważniejszego, niż niesienie pomocy ludziom, których spotkała krzywda.

Obudzone głosami rozmawiających dzieci stanęły w koszulkach, na progu wielkiej izby i powiedziały „dzień dobry”. Zapytały też zaraz czy ojciec wrócił. Na to porwała je Dorotka i zaniosła z powrotem do łóżek.

Pani Marketa podejrzewała, że ani Jan ani Jarosław nie mówią całej prawdy. Dlaczego ją oszczędzają? To wcale nie jest potrzebne. I tak długo nalegała na Jarosza, aż jej powiedział, że Dominika skazano na karę pieniężną i dopóki nie zostanie ona zapłaconą, władze miejskie nie wypuszczą pana na Doudlebach i na Sławczy. Pani chciała natychmiast iść na konia i zawieźć pieniądze, które miała w domu, ale Jan zabronił jej tego czynić, z powodu, który ponoć wzburzył

włódykę Dominika i zaprowadził go do więzienia.

Gdyby panowie z Budziejowic przypuszczali, że za Dominikiem stoją siły nie odważyliby się nigdy na tak haniebny postępek. Przeciwnie, słabszy jednak występują — tak mówił Jarosz. Gdyby Dominik był właścicielem wielkiego majątku, toby się z nim liczyli. Tak, przeważnie tak wszędzie bywa. Mili i słabi są przedmiotem samowoli i wyzysku. Tak sobie poczynali najpierw członkowie Związku Panów, po nich miasta, a szczególnie Czeskie Budziejowice, które nie chcą — jak się zdaje — pozostawać za nikim w tyle. O ile zazwyczaj to im się udaje, tym razem pomylili się; pomylili się także świadkowie z rożnerskich włości, krumłowscy urzędnicy!

Głos Jana potężniał, a czoło pociemniało. Po chwili milczenia dodał, że chciał teraz przez dłuższy czas pozostać w przyzioci, ale widocznie nie jest mu jeszcze sądzone oddać się spokojnej pracy.

Chodził z rękami założonymi w tył i co chwila wybuchał; pani Marketa lekka się jego tłumionego gniewu i gdyby nie pochodziła z rodu o silnym charakterze, lekceważącego mdle uczucia, załamywałaby ręce i starała się odwrócić zbliżającą się burzę, która może wywołać jeszcze większe nieszczęście. Czy warto przebiegać głową mur? Może lepiej ustąpić?

— O gdybyż powstał wszyscy, którzy doznają krzywd — mówił Jan. — Kto wie czy ten wypadek nie jest właśnie iskry, która pocieli do ich majątków, do ich miast i wzniesie pożar?

Słuchali słów Jana z rosnącą zawziętością. Odpowiedź Budziejowicom — rzekł — a jeśli i inni zechcą sobie przygrzewać ręce przy ogniku...

2

Jan nie wytrzymał długo w ciasnych iz-

bach wiejskiej twierdzy. Nic nikomu nie mówiąc wyprowadził konia i odjechał. Tak się już przyzwyczaił do stałego ruchu i wolnej przestrzeni, że najlepiej odpoczywał i rozmyślał siedząc na koniu. Nęcił go także Trocnow, kawałek murawy pod młodem jeszcze dębem przy wyboistej drodze, wznoszącej się w górę ku Trhowym Swinom, miejsce, gdzie się urodził.

Był zmęczony, koń pod nim również. Gdy jednak dotarli do wierzchołka wzgórza i odwrócił ich leśny wiatr, obaj poculi się dobrze. Jednooki Jan widział z boku na północnym zachodzie Cziżkrajce i Trutmań, skierował się więc obok Trhowych Swinów, na Otiewek i Czerzejów, rodzinne okolice żony, a potem prosto przez rzeczkę Stropnicę do dwóch posiadłości trochowskich.

Nie wejście do wnętrza! Nie chciało mu się z nikim rozmawiać!

Parobcy, czeladź Dominika, pławili w stawie konie. I chociaż było już dosyć chłodno, zdjęli z siebie odzież i kapali się wraz ze zwierzętami. Gwar młodych głosów nappełniał niewielką kotłownię. Odswieżone kąpielą kobylki z baraskującymi źrebkami wychodziły majestatycznie na groble. Skóra na nich błyszczała, spływała z nich woda, w której zachodzące słońce grało barwą złota i srebra. Jeden koń za drugim wybiegał niemal uroczyste na groble i wszystkie zwolna, z wysoko podniesionymi głowami, rżąc odchodziły do domu. Żrebki odbiegały od nich, zatrzymywały się gwałtownie, a potem szybko wracały do matek. Na ostatku odeszli młodzi parobcy. Oglądali się za nieznanym jeżdżącym. Czego tu chce? Mała dolinka uciechła, tylko sroka mignęła nad stawem.

Czego tu chce? Jedyne tej nieruchomej, zamyślanej, wrzniętowej ciszy, nastroju cichego Trocnowa, spokoju trocnowskiej doliny.

(Ciąg dalszy nastąpi)